kılavuzumuz bilimsel sosyalizm, silahımız partimizdir

çark başak

türkiye işçi partisi merkez yayın organı

yıl: 3 sayı: 2 (46) 16 mart 1978 perşembe 500 kuruş

İL TEMSİLCİLERİNDEN BÖLGE TEMSİLCİLERİNE

6. İl Temsilcileri toplantısı, 18-19 Şubat tarihlerinde Ankara'da yapıldı. Tüzüğümüze göre İl *Başkan ve sekreterlerinin örgüt temsilcileri olarak hazır bulunduğu toplantıya ayrıca Merkez Yönetim Kurulunca bu toplantıya katılmasında yarar görülen parti üyeleri de ismen çağrıldılar. Özürleri dolayısıyla toplantıya katılamayan az sayıda arkadaşımız dışında bütün çağrılılar hazır bulundu.*

Gerek il örgütlerinin sundukları yazılı raporlar, gerekse raporlar üzerine yapılan konuşmalar, *partinin niteliğini, sorunları kavramada ve çözüm bulmada gösterdiği başarıyı açıkça sergiledi. Bütün örgütlerimizin* başarıları yanısıra, *aynı ölçüde başarılı olamadıkları konular ve önlerindeki sorunları da doğru tesbit ettikleri görüldü.*

İl Temsilcileri toplantısından bir ay sonra 7 ayrı bölgede biraraya gelecek bütün il ve ilçe yöneticilerimiz; daha büyük, güçlü bir örgüt ve daha etkin eylem için görüşlerini açıklayacaklar. Bölgedeki bütün il ve ilçe yöneticileri gündeme ilişkin raporlarını okuyacaklar ve raporlar üzerine görüşmeler yapılacak.

Bu toplantılardan daha kararlı olarak çıkılacak. Eksiklikler giderilecek, varsa hatalar düzeltilecek.

Bugüne kadar bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini başarıyla sürdüren Partimizi daha büyük görevler bekliyor.

DAHA BÜYÜK ÖRGÜT, DAHA ETKİN EYLEM İÇİN HEP BİRLİKTE İLERİ!..

çark başak

6. İl Temsilcileri Toplantısı Yapıldı

HEP BİRLİKTE İLERİ!..



İstanbul, Bursa, Samsun, İzmir, Ankara, Diyarbakır ve İçel'de Genişletilmiş Bölge Temsilcileri ve Eğitim Toplantıları Yapılıyor

DAHA BÜYÜK ÖRGÜT DAHA ETKİN EYLEM

sosyalistlerle teori ve pratikte hiç yüzyüze gelmemiş geniş kitleler arasında Parti'nin varlık ve meşruiyetini ve giderek kök salmasını sağlamak için zorunlu olarak görünen yaygın örgütlenme ve üye kazanma çalışmalarının —ki o sıralarda Parti'ye üye olmak, egemen sınıfların ve iktidarının boy hedefi olmak demekti ve bu, sonuçta kendiliğinden bir seleksiyonu içeriyordu- özellikle 1965 seçimlerinden sonra adım adım gerçek rayına oturması gerekirken, tersine bir davranışın diğer alanlardaki görüntüleriyle birlikte giderek sağ sapmaya yol açtığı olgusu, ve buna karşı verilen mücadelenin hala anılarda taze duran izlerinin de bu eğilimde önemli bir payı vardır. Ancak unutulmamalı ki, eski dönemde geçirilen deneyin verilen mücadelenin kazanımları da önemlidir. Ve bugün, dikkati hiç bir zaman elden bırakmamak kaydıyla, artık eski dönem bir daha yaşanacak değildir. O dönemdekine benzer bir eğilim ve davranış daha ilk anlarından itibaren bütün Örgüt'çe sezilmek ve elbirliğiyle önlenmek durumundadır.

Diğeri için ise böyle bir olanağa henüz sahip değiliz. Onun için sorunun bu yanına daha büyük bir dikkat ve titizlikle eğilinmektedir; henüz pek küçük bir filiz halinde olsa ve Örgüt'ün tümü ve tüm Örgüt çalışmaları göz önüne alınınca pek küçük bir çerçeveyle sınırlı kalsa dahi.

Eğilimin göze batan ilk olgusu üye kaydetmede 'katılık' ve belli normlara henüz erişemedi iddiası ile aday üyeyi reddetme biçiminde ortaya çıkmaktadır. Buna, kimlik kartlarını yenileme işlemlerinde, üyelere yardımcı olmak yerel kurulların ilk görevi olmak gerekirken, bu gereğin, aynı normlara henüz erişemediği gerekçesiyle belli üyelerden esirgenmesi olasılığını da eklemek gerekir.

Kuşkusuz, gerek üye yapımında gerek adaylıktan asıl üyeliğe geçirirken ve nihayet kimlik kartının yenileme işlemi sırasında olabildiğince dikkatli olarak, titizliği bir an elden bırakmayacağız. İster doğrudan sermaye sınıfına bağlı, ister Parti görüşleri doğrultusunda kanalize edilmesine olanak bulunmayacak bir biçimde sapkın akımların bir militanı durumunda olsun, Parti içindeki rolü sonuçta burjuvazinin truva atları olmaktan öteye gitmeyecek kimselere elbette Partimiz saflarında hiçbir zaman yer olmayacaktır, olmamalıdır. Fakat üyelik hak ve görevlerinin bilincine tümüyle henüz varmamış ve görevlerini yerine getirmede henüz istenilen olgunluğa erişmemiş oldukları düşüncesiyle de olsa, bu durumdaki arkadaşlarımızı Parti'den ve onun yetiştirici, yönlendirici, kendi potasında eritip gerçek bir sosyalist militan haline getirici bir «okul olma» olanağından mahrum edemeyiz.

Parti'nin ilk kuruluş sıralarında henüz 12 Mart sonrasının çalkantılı ortamında iken ve henüz Parti görüşlerinin bugünkü kadar açık olarak kitlelerce bilinemediği dönemde, Parti'ye giriş için, daha ince eleyip sık dokuma zorunlu sayılabilirdi. Böylece Parti'nin bir yanıyla eski dönem partisinin devamı iken, bir yanıyla da bu dönemin deney ve birikimlerinden sonuna kadar yararlanmış yeni bir kimlikle ortaya çıktığı da belirlenmiş olacaktı. Nitekim bu iyi oldu. Ancak aradan üç yıla yakın bir süre geçtikten, Parti'nin kimliği ve buna bağlı olarak üyelik hak ve görevleri, Parti'nin üyelerinden bekledikleri, özellikle büyük kentlerimizde, üzerinde bir tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık olarak ortaya konduktan sonra bir yandan da bunun fiili örnekleri her fırsatta kamuoyuna sergilenirken bugün geldiğimiz noktada ilk günlerden çok daha rahat ve serinkanlı olabiliriz.



Aslı aranırsa, üye kaydetmedeki katılık ve reddetme eğilimi Parti'yi koruma endişesi altında kendinden ve kendi şahsında Parti'nin zayıflığından endişe duyma anlamına gelmez mi? Oysa, Büyük Kongremiz ve ardı ardına geçen iki seçimin de yer aldığı son yıl, bu yılın gerçekçi bir değerlendirmesi bu endişenin yetersizliğini kanıtlamaya yetecektir.

Özetlenirse, uzun süreden beri ilişki içinde olduğumuz, düzenli bağış alınan ve yayınlarımızı izleyen yandaşlarımızı partili kılabilmek bir adım daha atarak partili olabilmelerini sağlamak üzere onlara kollarımızı açacağız; eğer son adımı atmada henüz tereddütlerini yenememişlerse, bizler onlara gideceğiz. Öncelikle bu yakın yandaşlarımız olmak üzere her fırsattan yararlanıp yeni yandaşlar ve partililer kazanmak için çalışacağız. Bir aday üyemiz süresi dolduğu halde henüz üyelik hak ve görevlerinin bilincine layıkıyla erişememişse, sırf bu yüzden onu reddetmek yerine, bu konuda asıl sorumluluğun arkadaşları ve yöneticileri olarak bizlere düştüğünü bir an hatırdan çıkarmaksızın onun üyeliğini onaylayacak, ama en kısa sürede diğer arkadaşlarına yetişmesini sağlayacak olanakları ona hazırlamakla kendimizi özel olarak görevli sayacağız, onunla özel olarak ilgileneceğiz.•

BİLİMSEL BAKIŞ AÇISI, GERÇEKÇİ ÇÖZÜMLER



"İl Temsilcilerinin, toplantıya sundukları raporlardan seçtiğimiz bölümleri aşağıda yayınlıyoruz"



DİYARBAKIR İL ÖRGÜTÜ

«Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Mücadelesini Amaçlamayan Küçük Burjuva Hareketler, Emperyalizmin Kucağına Düşer»

Diyarbakır İl Örgütümüzün raporunda, yöredeki ırkçı-şoven baskılar ve bu durumun sosyalist harekete yüklediği görevler ele alınıyor ve şöyle deniyor:

«Burjuvazinin egemen sınıf olarak ekonomik ve politik egemenliğini ve sömürü düzenini sürdürmek için öteden beri uygulaya geldiği anti-demokratik, ırkçı-şoven baskılar birbirini tamamlayan ve zincirin iki halkası durumunda olan olgulardır. Biri diğerinden ayrı düşünülmemiş ve bu uygulama işçi ve emekçi yığınlara karşı her zaman burjuvazinin gündeminde olacak bir konudur. Yani ırkçı-şoven uygulamalar bir sınıfsal temele dayanmakta ve bir sınıf adına yürütülmektedir. Durum böyle olunca verilecek ve verilmesi gereken ivedi ve güncel mücadele demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve geliştirilmesi mücadelesidir. Yani ülkenin demokratikleşmesidir. Böyle bir durumda ancak ayrımcı politikanın ve anti-demokratik uygulamaların köküne inilebilir. Yine burjuvazi adına işçi ve emekçi yığınların birliğini ve beraberliğini bozucu ayrımcı politikaya karşı yürütülen demokratik toplumsal muhalefetin bütünlüğünün sağlanması ertelenemez, ivedi bir görevdir. Durum bu olmasına rağmen burjuvazinin açıkça geliştirdiği ayrımcı politika göz ardı edilmekte ülke çapında verilen demokrasi mücadelesi ile bunu tamamlayan yöremizin demokratik mücadelesini birbirinden ayırıcı eğilimlere olanak verilmektedir. Sınıfsal mücadele bir kenara itilmekte ve yerel planda şovenizmin gelişmesine olanak verilmektedir. Bu gelişme ve sapkın eğilime paralel olarak aynı zamanda TİP düşmanlığı da birlikte körüklenmektedir. Burjuvazinin DİSK konusundaki tasfiyeci ve hizaya sokma yönteminin başka bir benzeri yöremizde bu şekilde geliştirilmektedir.

«Dünya devrimci sürecinin deneyleri bir tarafa itilerek, görmemezlikten gelinerek ya da çarpıtılarak sol ve sosyalizm adına işçi ve emekçi yığınların birlik ve beraberliğinin parçalanması yolundaki eğilim, gün geçtikçe önem kazanmaktadır. Sonuçta şunu söylemekte ısrar etmeliyiz. Ne adla ve ne amaçla çıkılırsa çıkılsın, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini hedeflemeyen küçük burjuva hareketinin emperyalizmin kucağına nasıl düştüğü ve geniş emekçi yığınlara zulümden başka birşey getirmediği konusunda dünya devrimci sürecinde örnekler çoktur.»

MALATYA İL ÖRGÜTÜ

«İşçi Sınıfı İçinde Saygınlığımız ve etkimiz Giderek Artıyor»

Malatya İl Örgütümüz, Malatya'da işçi sınıfının durumunu raporunda şöyle tesbit ediyor:

«......

Devlet işletmelerinde sömürü oranı çok fazladır, Sendikal faaliyet geridir. İşe olan talebin yüksek olması ve devlet işletmelerinde burjuvazinin ücretleri rahatlıkla düşürmesini sağlamaktadır. Tüm bu olaylar da sömürü oranını artırmaktadır. İşçilerin ayrıca da özel bir konumu vardır. Burjuvazi işçileri topraktan koparmaktadır. Az da olsa toprağa bağlı olan işçiler, küçük burjuva sol akımlara açık olmaktadır. Böylece işçilerin büyük çoğunluğu politika dışı kalmaktadır. Bu olgular işçilerin bilinç seviyelerine yansımaktadır. İşçiler sosyalist harekete katılmamaktadır. Katılsalar bile birçok eksiklikler taşımaktadır. Deney eksiklikleri de dikkati çekmektedir.

İşçiler arasında Alevi - Sünni ayırımı sendikalar vasıtasıyla yapılmaktadır. Ayrıca da, işçileri sendikalar dağ ve bağ köylüsü olarak bölmektedir. Böylece de onları işçi kavramından da uzak tutmaya çalışmaktadır. Bu oyunların sonucu olarak Tekel Fabrikasının sendika seçiminde işçiler Türk - İş'e bağlı Tek Gıda - İş'in içindeki gericilere oy kullanmıştır. Bunda goşist ve maocuların tekel işçileri içinde oynadıkları oyunlar da etkili olmuştur. Küçük burjuva «sol» akımlar sonuçta anti-komünizme hizmet ettikleri için işçilerin somut durumlarını değerlendirememişler ve sendika seçimlerinde gericilerin kazanmalarına yardımcı olmuşlardır.»

«......

Yerel seçimlerde listemizden İl Genel Meclisine merkezden aday olan işçilerdi. Sümerbank işçileriydi. 11 asıl, 11 yedeğin ikisi hariç hepsi işçi idi. Partimizi oyları ile destekleyenler de işçilerdi. Parti meselelerine sorumluluk duygusu ile yaklaşmamız, işçiler içinde saygınlığımızı artırmıştır.»

ARDAHAN İLÇE ÖRGÜTÜ

«Kitle İçindeki Öncü Unsurları Kazanmak»

Ardahan İlçe Örgütü, Raporunda «Kitle içinde Parti çalışması» konusunda şu görüşleri belirtiyor:

«Kitle içinde çalışmalarını sürdüren arkadaşların, kitle içinde mücadele edebilecek kararlı unsurları kazanmaları ve diğer görüşlerden kişilere karşı kesin tavır almadan, o görüş içinde yer alan arkadaşlara da meseleyi anlatma yoluyla ikna etmeleri gerekir.

Bu çalışmaları sürdüren arkadaşların bağ kurduğu kişilerin sınıfsal ve ideolojik durumunu iyi bilmeleri ve ilişkilerini o doğrultuda kurup sürdürmeleri, parti görüşlerini yaymadaki başarıları Partiye sempatizanlar kazandırır, bu ilişkilerin devamlılığı ise, kitle içersindeki çalışmada başarı sağlar.»

GAZİANTEP İL ÖRGÜTÜ

«Köy Görevlileri Atamada Yeni Adımlar Atılacaktır»

G. Antep İl Örgütü'nün raporunda, yöresinin ekonomik yapısı şöyle yorumlanıyordu:

«Türkiye Sanayiinin dışa bağımlı oluşu, bunun meydana getirdiği bir olgu olarak teknolojinin geriliği ve iktidara gelen burjuva hükümetlerinin Doğu ve Güney Doğu bölgelerinde uyguladığı ekonomik baskı, bu bölgeler genelinde ve Gaziantep özelinde hâlâ küçük üretimin ekonomiye egemen olmasına

neden olmuştur. Bölgemizde 2 - 3 kişi çalıştıran işyerleri ağırlıktadır. Son yıllarda kapitalistleşme sürecinin hızlanması ve sermayenin tekelleşmeye doğru gidişi Tekstil, Plastik ve Gıda sanayiinde 300 kadar işçi çalıştıran işyerlerinin doğmasına ve gelişmesine neden olmuştur. Gün geçtikçe büyük üretim, küçük üretimin ekonomideki etkinliğini kırmakta ve yavaş yavaş yok etmektedir.»

Partimizin bölgede gelişmesi için yapılması gereken işleri sıralayan raporun daha sonraki bölümlerinde, çalışma ekipleri konusundaki eğitimin önemine, dış ilçelerle il örgütünün ilişkilerine değinilmekte, parti yayınlarının en geniş biçimde dağıtılması ve bunun örgütlenme açısından yararları da vurgulanmaktadır.

Özellikle işçi, köylü, gençlik olmak üzere, gençlik içindeki çalışmalara da ağırlık verilmesinin önemine değinilen raporda, köy görevlileri atama yönünde adımlar atılması gerekliliği de belirtilmektedir.

YERKÖY İLÇE ÖRGÜTÜ

«Faşist Hareketin Yıldırma Çabalarını Etkisiz Kılacağız»

Yerköy İlçe Örgütü Raporu, özellikle yöredeki faşist örgütlenmeye ve bunu doğuran koşullara değinmekte ve Parti örgütünün bu durumdaki somut görevlreine dikkati çekmektedir:

«İlçemiz şöyle bir yapı göstermektedir:

Faşist hareketin olabildiğine, disiplinli bir şekilde örgütlülüğü açıktır. Ve bu örgütlülüğün dayanağını ilçe özelinde şu şartlar oluşturuyordu:

1. Orta köylülüğün yoğun olması, yani küçük mülkiyetin yaygın olması.

2. MHP'nin iktidar ortağı olduğu I. ve II. MC dönemlerinde ilçemiz işçilerine ve emekçi çocuklarının belli ekonomik ve eğitim sorunlarına çörüm getirmesi, özellikle Eğitim Enstitülerinde vurucu güç oluşturmak amacıyla yurdun dört bir yanındaki Eğitim Enstitülerine ilçemizden işçi-emekçi çocuklarını göndermesi. Böylece MHP bir taşla iki kuş birden vurmuştur. Hem bu kişilere eğitim olanağı sağlıyor durumuna gelerek bu kesimlerin sempatisini kazanmış, hem de Eğitim Enstitülerine soktuğu kişileri militan vurucu güç olarak kullanmaktadır. Birkaç örnek vermek gerekirse, İstanbul Ülkü Ocakları II. Başkanı, Bursa Ülkü Ocakları Yönetim Kurulu, Uşak Ülkü Ocakları Yönetim Kurulu, Konya Ülkü Ocakları Yönetim Kurulu ve fiili militan durumundaki bir çok kişi, ilçemizden alınıp buralara yerleştirilmiş işçi ve emekçi çocuklarından oluşmaktadır.

3. CHP'nin sınıfsal bileşimi de, faşist hareket tarafından bir propaganda aracı olarak kullanılmaktadır. Şöyle ki, CHP'nin Yerköy İlçe Örgütünü oluşturanların hemen hemen tümü ilçenin ileri gelen toprak ve işletme sahipleridir. Bu durum, tabanına «düzene karşı olma» yönünde propaganda yapan MHP İlçe Örgütü tarafından kullanılmaktadır.

4. İlçe içersinde belli ölçülerde örgütlenmiş ilerici kesimler de, faşist hareketin yıldırmaya yönelik saldırıları karşısında hareketsizliğe mahkûm olmuşlardır.»

Raporda daha sonra, İlçe Örgütünün görevi, kitlelerin faşist demagoji tarafından aldatılmalarını önlemek olarak ortaya konuluyor ve bu yolda ısrarlı bir mücadele verileceği vurgulanıyor.

GİRESUN İL ÖRGÜTÜ

«Faşizm Tehlikesine Karşı Verilen Mücadelenin Ciddiyeti Unutulmamalıdır»

Giresun İl Örgütü Raporunda, demokratik güçlerin birliği ve Yöresel Anti - Faşist hareketin durumu şöyle sergileniyor:

«Ekim ayı içinde Giresun'da, İl Örgütümüzün de katıldığı anti-faşist eylemin ilk adımı olarak bir kapalı salon toplantısı yapılmıştır. Bu toplantıdan önce kurulan ve sonra da bir süre çalışmalarına devam eden bir ortak komite oluşturulmuştur.

Bu komitenin sürekli ve planlı çalışması uğruna çabalar harcanmıştır, ancak;

a) Demokratik Kitle Örgütlerinin artık bu niteliklerini ilimizde yitirmekte oldukları, örneğin en geniş nitelikli oldukları bilinen örgütlerin yönetiminin bile artık tabanıyla ilişkisinin zayıflamış bulunduğu ve kitlelerini peşlerinden götüremedikleri gözlemlenmiştir.

Örnek olarak 200'ü aşkın üyesi olan Giresun TÖB - DER, kapalı salon toplantısına ancak 20 - 30 üyesini getirebilmiştir.

b) «Faşizme karşı omuz omuza» diye slogan atan birtakım örgütler, Yerel Seçimlerde tavırlarının ne olacağını önce kestirememişler sonra da faşizme karşı ortak eylemi bir kenara bırakmışlar, hattâ *«eylemi»* sakıncalı bulduklarını söyleyen ve buna karşı çıkan CHP'nin kanatları altına girmişlerdir.

Seçimlerde TİP'in propagandasını yapmak ve kendi bağımsız tavırlarını devam ettirmek koşuluyla, ancak Faşizme Karşı Ortak Eylem' de «Omuz Omuza» mücadelenin gereği olarak, Seçim propagandası sırasında bu olanaklardan yararlanarak, kitlelere hiç değilse Anti - Faşist bilincin götürülmesinin, bu ortak eylemin devamı ve tabii sonucu olduğu teklifi bu komiteye getirilmiş, ancak bundan yan çizilmiş ve Partimizin dışında, hiç bir örgütün Ortak Komiteyi devam ettirmek istemediği sonucuna varılmıştır.

Sonuçta, bütün keskin slogan ve eylemci tavırlarına rağmen, faşizme karşı mücadelede TEK YOL DEVRİM aşamasından, TEK YOL OY'a teslim olma aşamasına varılmıştır.

İlimizde bugünkü durum budur. Kanımız odur ki, bugün ilimiz için varılan sonuç, sosyalistlerden başka, yani TİP'lilerden başka hiç bir örgüt ve kuruluşun Faşizm tehlikesine karşı ciddi bir mücadele vermeye yanaşmamalarıdır.»

ADANA İL ÖRGÜTÜ

«Parti Bünyesi Çok Karmaşık Bir Yapıdan Tek Bir Bütün Yaratmak Zorundadır»

Adana İl Örgütümüzün Toplantıya sunduğu raporda, «Yeni üye kazanımına» ilişkin bölümde şu görüşlere yer veriliyor ve Parti üyesinin nitelikleri açıklanıyor:

«Partililer arasındaki iyi ilişkiler, dostça, arkadaşça yaklaşımlar partimize saygınlık kazandıracak ve genişleyen sempatizan kesimin partili olma istek ve özlemlerini arttıracaktır. Partili arkadaşların kişisel ilişkilerindeki tutarlılığı, çevresinde saygınlığı da önemlidir. Sempatizan unsurların partiye kazanılması,onların eylem içinde sınanması ve giderek partiye kazanılması açısından son derece önemlidir. Kişisel ilişkilerde önyargılı olmamak, itici değil çekici olmak, kişilerin bilinç düzeylerini, değer yargılarını ve üretim içindeki konumunu, alışkanlıklarını, eğilimlerini çok iyi değerlendirmek gerekmektedir.

Parti bünyesi çok karmaşık bir yapıdan tek bir bütün yaratmak zorundadır. Partili olmak istem ve özlemi uyandırabildiğimiz kişiler bile kendi somut sorunlarıyla sınırlı olarak baktığı toplumsal çözümlemeleri bir bütünün parçası durumunda görebilmesine dek uzanan sabırlı çalışmaları, bıkıp usanmadan ortaya çıkan sorunların çözümü için uğraşı vermemizi zorunlu kılmaktadır.»

«Köy Görevlileri Atama» konusunda ise, Adana İl Örgütü şöyle diyor:

«Özellikle ilçe merkezlerinden uzakta bulunan köy ve mahallelerde ve muhtarlıklarda Parti üyeleriyle ilişkilerin sağlıklı ve kalıcı bir şekilde sürdürülmesi kırsal alanlarda çalışmalarımızın zorunlu ve vazgeçilmez bir gereğidir.

İkiden fazla Parti üyesinin bulunduğu köylerde bir parti görevlisinin atanması, parti işlerinin iyi yürütülmesi ve ilçeyle ilişkilerin geliştirilmesi açısından son derece önemli ve zorunludur. Kırsal kesimdeki çalışmaların, parti ile olan ilişkilerin sağlıklı gelişimi açısından, ilçe örgütlerimizin daha etkin bir çalışma yapabilmesi açısından ve de partiye yeni üyeler kazanılması bakımından önemi büyüktür.

Köy ve ilçeden uzak mahallelerdeki üyelerin toplantılar yaparak çalışmalarını değerlendirmeleri, bu çalışmaları ilçeye bir raporla sunmaları ileriye dönük çalışmaların daha sağlıklı bir biçimde yönlendirilmesi açısından da yararlı ve kalıcı olacaktır.

Ancak, köy görevlilerinin atanmasında da dikkatli olunmalı, sürekli ve kalıcı olması gözden uzak tutulmamalıdır.»

ANKARA İL ÖRGÜTÜ

«İnancımızı, Kararlılığımızı Bileyerek, Aydınlık Geleceğimize Güvenle Yürüyoruz»

Ankara İl Örgütümüzün Toplantıya sunduğu Raporun «Üye Kazanımı» ile ilgili bölümünde, Parti örgütlenmesinin geliştirilmesine ilişkin olarak şu önerilere yer veriliyor:

«......

Üye kazanımının sistemli ve denetim gerektiren bir iş olması, bu görevin bir programla yürütülmesi gereği sorunun doğal akışı içinde zamanla çözümlenmesine bırakılması anlamına gelmez. Parti örgütlerinin örgütlenme prespektifi içinde belli alanları, fabrikaları, mahalleleri ve köyleri öne çıkartarak buraları «pilot alanlar» olarak seçmesi sorunlarımızın çözümü için geçerli bir yol

olabilir. Seçilen «pilot bölgeler»de parti örgütleri çeşitli faaliyetleriyle, kadrolarıyla ve olanaklarıyla yoğunlaşarak, herkesin görebileceği ve hiç kimsenin inkâr edemeyeceği işler kotarabilir. Bu çalışmalar bir yandan çalışma ekibini ve üyelerini çalışma alanlarında lider konumuna getirecek, bu süreci hızlandıracak, öte yandan başka çalışma alanlarında propaganda için malzeme olabilecek somut adımlar atılabilecektir.»

Çalışma Ekipleri ile ilgili olarak da, kademeleşme konusunda şu görüşler belirtiliyor:

«Çalışma ekiplerinden Genel Merkez'e kadar yükselen Partimizin kademeleşmesinde; yeni ekipler kuruldukça ve bunlar belli sayılara ulaştıkça, ilçe örgütleri ile çalışma ekipleri arasında yeni bir kademeleşme ihtiyaç olmaktadır. Tek tek işyeri ve mahalle ekiplerinin doğrudan ilçe örgütlerine bağlı olması yerine, bunlarla ilçe arasında işlerliği olan yeni bir kademenin yer alması ilçe örgütlerinin yönlendiriciliğini arttıracak, çalışma ekiplerinin inisiyatifini geliştirecektir.»

Ankara İl Örgütünün Anti-Faşist mücadele konusunda söylediklerinin bir bölümü ise şöyle:

«...Anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelede birlik sorunu, ne başka ülkelerde, ne de Türkiye'de hiç bir zaman «taktik» bir sorun olarak ortaya çıkmamıştır ve bilimsel sosyalist ilkelerden yola çıkan hiç bir hareket de bu soruna taktik bir sorun olarak bakmamıştır. Genel olarak demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin temeldeki bütünlüğünden hareket eden Partimiz de her iki mücadelenin birbirinden ayrılamayacağını, birbiriyle ilişkili, birbirini besleyen yanları olduğunun bilincindedir. Sorun, bu açıdan taktik bir sorun değildir, taktik bir sorun olarak görülmemektedir.

Ancak, mücadelede birlik sorununda, gerek Partimizin bağımsız görevleri düşünüldüğünde, gerekse sorunsuz siyasi grupçukların yaklaşımları sonucunda girilen yozlaşma süreci dikkate alındığında bizlere bugün de büyük görevler düşmektedir. Bir başka deyişle, anti-faşist mücadelede birlik sorunu, 5. İl Temsilcileri Toplantısında bitirilip «halledilen» bir sorun değil, yeni görevler ve yeni saptırmalar karşısında Partimizin sürekli olarak üzerinde durması gereken, sürekli olarak yeni açılımlar getirmesi gereken ve ortaya konan temel ilkeleri daha da geliştirip zenginleştirmesi gereken bir sorundur.

Bu açıdan bakıldığında, önümüzdeki görevlerden biri, Programımız, Demokrasi Bildirgemiz, Kongre Kararlarımız ve nihayet 5. İl Temsilcileri Toplantımızla ortaya konan temel ilkeleri daha da geliştirmek, bu ilkeler doğrultusunda yapılan somut işleri ve eylemleri yeniden değerlendirmeye tabi tutarak yeni öneriler ve hedefler saptamaktır.»

....

«Önümüzdeki dönem, anti-faşist ve anti-emperyalist harekette partimizin öncülüğünde girişilecek eylemlerde işyeri ve mahallelerin hedeflenmesi özel bir önem taşımaktadır. İşyerlerinde özellikle kamu kuruluşlarında demokratikleşme yolunda faşist unsurların tasfiyesine yönelik çalışmalar titizlikle yürütülmelidir. Bu unsurların tespiti, kuruluşlardan tasfiyesi, idarenin bu amaçla zorlanması bir yandan kalıcı birlik anlayışının somutlanışı, öte yandan Parti hareketinin etkinleşmesi olacaktır.»

Ankara İl Örgütü raporunda Parti Yayınları ile ilgili olarak ise şu görüşlere yer verilmektedir:

«Bugün, parti yayınlarımızın çeşitliliği ile, bu yayımlardan yararlanma, kullanma ve yayınları en geniş kitleye ulaştırma görevleri arasında açık bir uyumsuzluk söz konusudur.

Parti hareketinde, özellikle resmi yayınlar, üyeleri yönlendirici olmaları açısından, hemen hemen genelgeler kadar önem taşırlar. Ancak karşımızda duran en önemli sorun, bir yanıyla yayınlarımızın bu anlamda kullanılamaması, öte yandan da üyelerimizin yayınlardan etkin bir biçimde yararlanacak, bunları bir klavuz, bir propaganda aracı ve de bir ideolojik mücadele silahı olarak kullanacak niteliğe kavuşamamalarıdır.



Ankara İl Temsilcisi, Raporu okurken.

Dolayısıyla yayın alanında karşımıza çıkan sorunlar, en genelinde, şöyle bir tablo ortaya çıkarmaktadır: Bir yanda, yayınlarımızı sürekli olarak geliştirme, içeriğini zenginleştirme görevi karşımızdadır, Öte yanda ise, Parti yayınlarımızın bugünkü sayısı ve çeşitliliği düşünüldüğünde, bu sayı ile bunları etkin bir biçimde okuyacak, kullanacak, satacak nicelik ve nitelikte Partili sayısı arasında açık bir uyumsuzluk söz konusudur.

Sonuç olarak, Partimizin dolaylı ve dolaysız yayınlarını içerik ve çeşitli konulara hitap edebilme açısından sürekli olarak geliştirirken ve mevcut kadroların yayınlardan her anlamda en etkin bir biçimde yararlanmasını sağlamaya çalışırken, diğer yandan da mevcut konumumuz ve gücümüz ile yayın çeşitliliğimiz arasındaki dengeyi kurma perspektifini sürekli olarak gözetmeliyiz.»

ZONGULDAK İL ÖRGÜTÜ

> *«Yöremizdeki Geniş Kitleler Demokrasi Mücadelesine Kazanılacaktır»*

Zonguldak İl Örgütünün raporu yeni üye kazanmada izlenmesi, dikkat edilmesi gereken yönlere ilişkin görüşlere yer vererek başlıyor. Çalışma ekipleri kurma ve köy ekipleri atama konusuna değinilirken, yörenin önemli bir özelliği vurgulanıyor: «Yöremiz işçilerinin önemli bir bölümünün köyle bağlarının sürdüğü, her aileden bir kişinin maden ocaklarında veya fabrikalarda çalıştığı dikkate alınırsa, köyle bağı olan işçilere çalışma ekipleri kaanlıyla gitmek (...) Daha sonra yöresel anti-faşist hareketleri geliştirme konusunda karşılaşılan başlıca engeller şöyle sıralanıyor: «Öncelikle, örgütler içinde üyeler arası birlik pekiştirilememekte, bu genelde yerel ve merkezi örgütler arasındaki farklı tavırlardan kaynaklanmakta, kitle örgütleri üyelerinin çoğunu çalışmalara sokamamaktadır. —Toplantılarda yer yer ilkeler unutulmakta, siyasi görüşler ön plana çıkarılmaktadır.— Kitle örgütleri üye olması gerekenlerin çok azını bünyesinde barındırmakta olduğundan, kitlesel toplantılar, eylemler sönük kalmaktadır.»

İÇEL İL ÖRGÜTÜ

> *«Partimizin Verdiği Politik Ve İdeolojik Mücadele Anti-Faşist Hareketin Gelişmesinin Temel Dayanağıdır»*

İçel İl Örgütümüz raporunda, Parti örgütlenmesinde karşılaşılan başlıca sorunlar ve sorunların çözümü yönünde elde edilen deneyleri aktardıktan sonra köy görevlileri atama konusunda değiniyor ve kırsal alanda örgütlenmenin görece de olsa taşıdığı başlıca güçlükleri vurguluyor. Raporda, anti-faşist mücadele konusunda şu görüşlere yer veriliyor: «CHP'nin kendini sol gibi gösterip, bazı ilerici demokratları ferdi hesaplarla angaje etmesi kitleleri uyuşukluğa itmekte, umut hayaliyle anti-faşist hareketlerin gelişmesini geciktirmektedir... bugünkü hükümetin tekelci sermaye ile açık kapalı işbirliğinin belgelenmesi, tavizci politikasının en sert biçimde eleştirilmesinin anti-faşist hareketin gelişmesine yardımcı olacağı kanısındayız.»

ÇORUM İL ÖRGÜTÜ

> *«Aydınlık Geleceğin Sosyalizmde Olduğu Köylerimizde de Anlatılacaktır»*

Çorum İl Örgütümüzün raporu, örgütün bugüne kadarki gelişmesini özetleyerek başlıyor. Örgütlenmede çalışma ekiplerinin taşıdığı öneme değinen rapor, daha sonra bugün karşılaşılan başlıca sorunlara değiniyor: «Kırsal Bölgelerdeki partili arkadaşlarımızın çalışmalarına yol gösterecek temel ilkeler yayın organlarımızda ayrıntılı olarak incelenmelidir.

Türkiye nüfusunun çoğunluğunu teşkil eden köylülüğün, sosyalist harekete katılması için yayın organlarımızda köylülük sorunu işlenmeli, sosyalizm ışığı yolsuz, susuz, elektriksiz köylerimize götürülerek, aydınlık geleceğin sosyalizmde olduğu anlatılmalıdır.»

Raporda daha sonra il çevresi içinde anti-faşist eylem birliğinin sağlanması yolunda atılan adımlar değerlendiriliyor ve eylem birliğinin sağlam ve kalıcı bir temele oturmasının Parti örgütünün kararlı ve ısrarlı çalışmasıyla sağlanabileceği belirtiliyor.

ESKİŞEHİR İL ÖRGÜTÜ

«Demokratik Kitle Örgütlerindeki İlkesiz Çalışma Anlayışıyla Mücadele Edilmelidir»

Eskişehir İl Örgütümüzün raporu, üye kazanma ve çalışma ekiplerini oluşturmada karşılaşılan bir dizi sorunu irdeleyerek, çeşitli engellerin aşılması üzerine görüşlere yer veriyor.

Raporda köy görevlileri atama ve demokratik kitle örgütlerinde karşılaşılan ilkesiz ve yanlış çalışma anlayışları konusuna da yer veriliyor: «Köy görevlileri atama, son mahalli seçim sonuçlarında da görüleceği üzere bir an önce yapmamız gereken bir görev haline gelmiştir. Köy görevlisi atamada, seçim sonuçları da dikkate alınarak, köyün büyüklüğü, gelişkinliği değerlendirilerek pilot köyler seçilmelidir. Örneğin bazı köylerin yakınlarında maden ocağının veya bir işletmenin bulunması mümkün olabilmektedir. Bu köyde görevli atamak ve başarı sağlamak, o maden ocağı ve işletmede de başarı sağlamanın yolunu açacaktır.»

....

«12 Mart öncesi olduğu gibi, şimdi de birçok goşist ve faydacı grupların ortak özelliği, tüm güçlerini o yöne kaydırarak örgütün yönetimi almak ve daha sonra bu örgütü çalışmaz hale getirerek, güçlerini kendi görüşlerinin dışında yönetilen başka örgütleri almak üzere o yöne sevk etmektir...

İşte böyle bir ortamda, bu örgütlerin tabanlarında çalışmak kaçınılmaz bir görevdir. Parti üyelerinin kitle örgütü üyeliği, seçimden seçime o örgütün tabanında seçim için çalışması değildir.»

KAYSERİ İL ÖRGÜTÜ

«Silahımız Partimizdir»

Kayseri İl Örgütünün raporunda, İl'deki ekonomik ve politik durumlar anlatılmakta ve sanayinin gelişmesine bağlı olarak gelişen sendikalardan söz edilerek, seçimler ve sonuçları açısından şunlar denmektedir:

«Seçimlere katılmakla kazanımlarımız ve aldığımız sonuçlar üzerinde bir irdelemeye girersek herşeyden önce seçim dönemi çalışmaları bizim için bir sınav oldu. 5 Haziran seçimlerine oranla ve çevremizde tecrit çemberinin kısmen de olsa kırılmış olması yüzünden o zamanki oyların çok ilerisinde bir oy alarak durumumuzu güçlendirdik. Bu niteliği, nicelik olarak karşılığı olmasa bile var olan koşullar içerisinde en büyük gayretle çabanın ürünü olduğunu da gözden ırak tutmamalıdır. 5 Haziran seçimlerinde olanaklarımız yerel seçimlerden daha çoktu. Örneğin: 5 Haziran'dan önceki seçim çalışmalarında dört meydan mitingi, dört kahve toplantısı, şehrin çeşitli kesimlerinde afişleme, ilçeler ve köylerde konuşmalar ve afişleme çalışması yapılmışken, 11 Aralık seçimlerine hazırlanırken vasıta ve maddi olanakların kısıtlı olmasına rağmen bir meydan mitingi, altı kahve toplantısı, şehrin heryerini afişleme yalnız şehirde beşbinin üzerinde bildiri dağıtımı yaptık. Develi ilçesinde, hiçbir çalışma yapılmadı, Bünyan ilçesi ve köylerinde ilçe başkanı arkadaş merkeple bildiri dağıttı. Bu çalışmalar ışığında aldığımız oylara bir göz atarsak şu sonuçları görürüz: Kayseri'nin en gerici ve tutucu ilçesi olarak bilinen Bünyan'da 5 Haziran'da 50 oy almışken 11 Aralık seçimlerinde 500 oy aldık, hattâ bazı köylerde oyların yüzde 60'ını alarak birinci parti durumuna geliyorduk.»

Çeşitli baskılar ve engelemeler altında sürdürdükleri seçim çalışmaları sırasında karşılaştıkları güçlükleri ve örgütün eksikliklerini şöyle yansıtıyorlar raporlarında:

«Diğer yandan bütün bunları Valiliğin, polisin, burjuva partilerinin baskı ve engelleme çabalarına rağmen yaptık. Çok başarılı olduğumuz da kuşkusuz bulunduğumuz afişleme, bildiri dağıtımı gibi propaganda çalışmalarının yanısıra miting ve kahve toplantılarında yeteri kadar hazırlıklı elemana sahip bulunmadığımızı gördük. Bazen bizi izleyenlerin düzeyinin üzerinde laf ettik. Bu yüzden ilginin dağıldığını fark ettik. Başarılı sayılabilen bir çalışma yaptığımız propaganda döneminde plan ve programdan yoksunluk göze batan eksikliklerimizden de günlük rasgele tesadüfe bırakılmış bir çalışma yöntemi izliyorduk. Bir afişleme sırasında durumu uygun olamayan arkadaşların eyleme çıkarılmasının sakıncalarını da fiilen gördük. Mevsim koşullarının elverişsizliği de başarılı çalışma yapmamızı engelleyen faktörler arasında idi.

Bunun yanında her üye, aday üye ve sempatizandan aynı çalışma azmi ve randımanı bekleme eğilimi uç verdi. Çok az bir kadro ile birçok işi yapmak zorunluluğunu da plan ve programsızlığını da beraberinde getirdi. Üye, aday üye ve sempatizan arkadaşların, içinde bulunduğu koşullar ve harkesin aynı hassasiyeti gösteremeyeceği edinilen deneylerdi. Şüphesiz bütün bunların doğmasının nedenleri aday üye, üye, çalışma ekibi ilçe örgütü, il örgütü ana ekseninden bu eksene bağlı olarak yürütülecek çalışmaların organize edilmeyişinin getirdiği yan etkilerdir.

Konuşmacı arkadaşlar kendi dallarında uzman kişiler olmayışı, yerel sorunların iyi işlenmeyişinin tek nedeni sayılabilirdi. Dahası, yerel sorunları içeren bir araştırma ve inceleme yoktu, bu konuda konuşmacı arkadaşlardan biri şöyle diyordu. «Biz neyi konuşacağımızı bilmiyorduk, ajitatör değildik», «fakat şimdi böyle bir deneyden sonra bu eksikliğimizi de giderecek duruma geldik» Bazı üyelerimizin geleceklerini önceden söyledikleri halde, gelmemeleri bazı işlerin zamanında yapılmamasını, bazılarının da aksamasını birlikte getiriyordu.

Konuşmacı arkadaşlar önceden hazırlıklı olmadıkları için yaptıkları konuşmalarda kısır kalıyorlar, kısa konuşmak zorunluluğu hissediliyordu. Bu tür toplantılardan bazıları süresinden önce bitiyor, bazıları da dinleyicilere hiçbir şey vermiyordu, bunun nedeni de o bölgenin sorunları iyi bilinmediğinden, ileri geliyordu, duyulan eksiklik yapılan çalışmaların bir ekip bünyesinde yapılmayışı idi. Her üyenin bağlı olduğu bir çalışma ekibi olmadığından dolayı, kurulan mekanizmanın önemli bir aksamından yoksun oluşun verdiği bir aksaklıktır. Elbette bütün bu olumsuzluklar başarımızın belgesi olamaz, fakat eksikliklerimizi en kısa zamanda tamamlayarak eylemlerimizde tam ve sağlıklı bir bünye ile hazır bulunmak azim ve kararlılığındayız.

Her parti üyesi, görevli ve 24 saat Partilidir ilkesi yaşama geçirilemediği sürece bu aksaklık ve eksiklikler bitmeyecektir. Gelişen, güçlenen bir organizmanın elbette bazı gereksinimleri olacaktır, şimdi bu ilkeden hareketle doğru bir çalışmaya geçilmesi zorunluluğu gelip dayatmıştır, bunun yerleşmesi bu günden yarına hemen mümkün olacak değildir. Kararlı bir çalışma ve eğitim ile bu sağlanacaktır, bu da çalışma ekibi ve çalışmaya dayalı eğitim konusunun yeniden gündeme getirilmesidir. Bütün bu değerlendirme ve eleştirilerin ışığında yeni bir düzenleme, program ve çalışmaya geçilmesi en önde gelen hedefimiz olacaktır.

SİLAHIMIZ PARTİMİZDİR

AMASYA İL ÖRGÜTÜ

«Anti-Faşist Mücadelenin Örgütlenmesi de Partimizin Gelişip Güçlenmesine Bağlı Olacak»

Amasya İl Örgütünün raporunda, yöresel anti-faşist hareketlerin örgütlenmesi konusunda karşılaşılan sorunlar şöyle yer alıyor:

«Yöremizde bu konudaki çalışmaları ilk defa partimiz başlattı. 5. İl Temsilcileri toplantısından hemen sonra CHP'ne, ilerici sendikalara ve derneklere çağrıda bulunduk. CHP bu çağrımıza cevap vermedi. Bölgemizdeki Yeraltı - Maden İş Sendikası da bu toplantının önemini kavrayamadı. Diğer demokratik kitle örgütleriyle yaptığımız toplantı olumlu bir bağlangıç oldu. Daha sonra CHP İl Yönetimi ile yaptığımız toplantıdan da sonuç alınamadı. CHP'nin bu tavrından sonra TÖB - DER güçbirliği toplantılarından kaçtı. Partimizin dışındaki ve güçbirliğinde yer alması gereken kişi ve kuruluşlar o günden biraz daha farklı bir tutum içindeler. Hiç değilse partimizin gücünü görüyorlar. Yerel seçimler nedeniyle devam ettiremediğimiz güçbirliği çalışmalarını önümüzdeki dönemde hem de hiç gecikmeden geldiğimiz yerden başlatacağız Şunu da iyi biliyoruz ki, Partimiz gelişip güçlendikçe güçbirliği daha da olanaklı olacak Ve Genel Başkanımızın belirttiği gibi güçbirliğinde biz istesekte istemesekte, öncülük, biz sosyalistlerin olacaktır. Gerçekten güçbirliğinde yer alması gerekenler bu konuda bizim kadar samimi ve dürüst olsalardı, bugüne kadar epeyce yol alınırdı. Geçmişte bol bol birlikten söz edenlerin bir kısmı bugün kendi aralarında birlik değillerdir. Yine de bizler kararlı bir şekilde yolumuza devam edeceğiz. Bir zamanlar parti-

mizin gücünü küçümseyenler, bugün artık içlerinden gelmese de gücümüzü kabul etmektedirler. İl örgütümüz olarak, güçbirliği konusunda kararlı ve sabırlı olduğumuzu belirtmek isteriz.»

BURSA İL ÖRGÜTÜ

«Patron ve Sendika Yöneticilerinin Türlü Oyunlarına Rağmen Partimiz Fabrikalarda Her Geçen Gün Yeni Üyeler Ve Sempatizanlar Kazanıyor»

Bursa İl Örgütümüzün raporu, özellikle fabrikalardan yeni üyeler kazanma sorunu üzerinde deneylerini aktarıyor ve bu konuda sendikal hareketin yanlışlarının olumsuz etkileriyle bunların nasıl aşıldığını anlatıyor:

«...Pek çok önemli fabrikada Türkiye İşçi Partili ya da TİP sempatizanı olabilmek için işten atılmayı göze almak gerekiyor. Ama bütün bunlara rağmen fabrikalarda Partimizin üye sayısı gerileme değil, ilerleme gösteriyor. Bazı fabrikalarda anti-komünizm ticaretiyle temsilcilik kadrolarını ele geçirmiş olanların sahtecilikleri açığa çıkmış, beceriksizlikleriyle işyerlerinde iyice yıpranmışlar, Partililer, sosyalistler artık temsilcilik seçimleri yapılacak olsa, tekrar temsilcilik görevlerine getirilecek alternatifsiz tek güç haline gelmişlerdir. Fakat sendika yöneticileri 'bizden sonrası tufan' mantığıyla hareket ederek işçilerin isteklerine rağmen temsilcilik seçimlerini yaptırmaktan kaçınmaktadırlar.

Fabrikalarda arkadaşlarımızın izledikleri tutarlı ve ilkeli politika sonucu, patron ve sendika yöneticilerinin her türlü oyunlarına rağmen, Partimiz her gün yeni yeni üyeler ve sempatizanlar kazanıyor. Yeni üye kazanımında, fabrikalarda temel etken Partimizin tutarlı ve kararlı politikası, partililerin çalışmaları oluyor.

Gündemin diğar maddeleri üzerinde, İl Örgütünün görüşlerini açıklayan rapor anti-faşist mücadelede karşılaşılan sorunları anlatıyor:

«Önümüzdeki dönemde, şu anda hiçbir şey üretemez hale gelmiş bulunan güçbirliği çalışmalarını canlandırmak, belli ilkelere bağlamak ve toplumsal bir güç haline getirebilmek için görevin ağırlığının Partililerin üzerinde olduğu gerçeğinin bilincindeyiz. Bu amaçla ilkeli, tutarlı, kararlı somut programımızı güçbirliği platformunda hayata geçirmek gerekmektedir. Bunun için yapılabilecek en önemli çalışmalardan biri olarak da güçbirliği ilkeleri doğrultusunda, güçbirliği konusunda eğitmektir. Çünkü şu anda yapılmakta olan güçbirliği çalışmalarından örgütlerin üye tabanlarının en ufak bir haberleri dahi yoktur. Öncelikle kendi üye tabanını güçbirliği hareketine sokmayan bir örgütün, bu harekete ne ölçüde katkısı olacağı açıktır. Ancak böylesi güçbirliği çalışması üretken bir hale gelecek, vurduğu yerden ses çıkaracaktır.»

İZMİR İL ÖRGÜTÜ

«Saflarımızı Yeni Üyelere Cesaretle Açalım»

İzmir İl Örgütümüzün toplantıya sunduğu kapsamlı raporun girişinde Tüzüğün gerektirdiği işleyişe uygun olarak, önce Çalışma Ekipleri'nin yazılı raporlarının ilçelerden, sonra ilçelerin bu raporları değerlendirerek hazırladıkları yazılı raporların İl'de değerlendirilmesi ile İl Temsilciler Toplantı'sına sunulan raporun oluşturulduğu, böylece alt birimlerin görüş ve deneyimlerinin de raporda yer almasının sağlandığı belirtiliyordu.

Örgütün içinde bulunduğu genel durum anlatılırken:

«Saflarımız hızla yeni üyelerle dolmakta, Partimizin saygınlığı durmadan artmaktadır. Şimdi, 5 Haziran ve 11 Aralık seçimlerinde yürüttüğümüz propaganda çalışmalarıyla önemli ölçüde etkilediğimiz potansiyeli bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelemiz açısından bir güç haline dönüştürmeye çalışıyoruz. Önümüzde duran en önemli görev budur.»

«Yeni üye kazanma» ile ilgili görüşler de raporda uzun ve ayrıntılı bir şekilde ele alınıyor:

«...Uzun süre tek tek üye kazandık. Ne var ki, Partili arkadaşlarımızın özverili çalışmaları ve sosyalizm düşmanlarının sınıf mücadelesinin her dönemecinde biraz daha açığa çıkıp soyutlanmaları olumsuz gelişmeleri bir süreç içinde tersine çevirdi. Bugün artık, her ay yükselen bir tempoyla, özellikle işçi, emekçi sınıflar içinden üye kazanıyoruz. Partimizin itibarı emekçi kitleler içinde durmadan yayılıyor.

Sadece 5 Haziran seçimlerinden bu tarafa, ilçe lokalleri ve düzenli toplantı yapabilen Yönetim Kurulları bulunmayan ilçe örgütlerimizde 54 yeni üye kazandık. Tek başına ele alındığında yeterli görülmeyecek bu rakam, gelişme doğrultumuz ve başladığımız nokta gözönüne alındığında olağanüstü önem kazanmaktadır. Yine bir tek ilçemiz, 5 Haziran'dan bu yana 70 yeni üye kazanmış bulunmaktadır. Bu rakam ilçenin mevcut üyelerinin yüzde 70'i demektir. Kıvançla belirtilmesi gereken bir başka nokta da yeni kazanılan üyelerin tamamına yakınının canlı, diri ve Parti çalışmalarına sokulabilen insanlar olmalarıdır.»

Paporda daha sonra üye kazanımı ve müracaat ile aday üyelik dönemi sonrası red kararları üzerinde duruluyor ve İl'in şimdi aştığı bir yanlış anlayış ele alınarak özeleştiri yapılıyor:

«Üye kazanımında alınan mesafeyi yalnızca seçim çalışmalarının olumlu sonuçlarına bağlamak gerçeği yansıtmaya yetmez kuşkusuz. Bu konuda subjektif olumsuzluklardan arınmak başlı başına bir önem kazanmaktadır. Biz yakın zamana kadar, üye kabulü konusunda önemli hatalara düştük. Ülkenin ve partimizin içinde bulunduğu somut durumu yeterince göz önüne almadık. Türkiye İşçi Partisi'ne baş vurmanın, biraz da cesaret istediği, CHP kuyrukçuluğunun en azgın olduğu dönemlerde bütün bu engelleri aşarak partiye başvurmuş kişileri yanlış ölçülerle değerlendirip reddettik. Ölçülerimiz düzenli olarak parti lokaline gidip gelme, aidat ödeme, afişleme ve bildiri dağıtımı gibi parti eylemlerine katılma ve başvuran kişilerin bilinç düzeyleri idi. İlk bakışta doğru ve geçerli gibi görünen bu ölçüler somut durumu kavramadığı için olumsuz gelişmelere yol açtı. Çok sayıda insanı reddettik.»

Parti eyleminin gelişmesiyle, eylem içinde bilinçlenen İzmir İl Örgütü yeni görüşlerini şöyle açıkladı:

«1 — Partimizin burjuvazinin ve öznel niyetleri ne olursa olsun nesnel olarak burjuvazinin politikasını güden sol fraksiyonların tecrit çemberi içindedir. Bu tesbit bugün de önemli ölçüde geçerlidir. Böyle bir durumda partiye «evet» diyen insanlar bu çemberin kırılmasında vazgeçilmez bir adımdır.

2 — Günümüz Türkiye'sinde Türkiye İşçi Partisi'ne «evet» demek sosyalizme «evet» demekle eş anlamlıdır. Zira böylesi insanlar, çeşitli sol etiketli parti ve grupçukların tuzaklarına yakalanmadan ve CHP engelini aşarak partiye gelmektedirler.

3 — Parti eylemi, afişleme ve bildiri da-



Ankara İl Başkanı Zeki Kılıç toplantıyı açarken.

ğıtmadan ibaret değildir. Parti eyleminin evde, işte, fabrikada ve tarlada kesintisiz devam eden bir niteliği vardır. Her kademedeki parti yöneticilerine düşen görev, böyle bir anlayışla parti üyelerini durumlarına en uygun parti eylemi içine sokabilmektir.

4 — Partiye yukarıda sayılan güçlükleri aşarak gelmiş kişileri yetiştirmek, partiye yararlı bir biçime getirmek partinin görevidir. Parti üyelerinin hepsi parti eylemlerinin tümü için aynı konumda değildir. İşleri, yaşları, bilgi ve beceri düzeyleri çok farklı üyeler vardır. Bunların hepsinden aynı görevleri beklemek haksızlıktır. Üstelik, üyeleri düzenli parti eylemine sokacak mekanizma, hâlâ daha yeterli ölçüde yoktur. Çalışma ekipleri istenilen düzeyde değildir. Bir çok ilçe örgütümüzde hiç yoktur.

5 — Herşeye rağmen parti için zararlı olabilecek ya da hiçbir şekilde partiye yararlı olmayacak kişiler parti saflarına katılmışlarsa böyleleri için tüzüğümüzde yeterli emniyet sübapları bulunmaktadır. Örneğin aday üyelik süresi içinde neden gösterilmeksizin red yetkisi ve her yıl parti kartlarının yenilenmesi gibi. Bu nedenle saflarımızı yeni üyelere cesaretle açabiliriz.

6 — Üye kazanmanın ön koşullarından birisi de hiç kuşkusuz, mevcut üyeleri korumaktır.

Bütün bunlardan başka çalışma ekiplerimiz, tüm sorunlarına rağmen işlemeye başlamış ve bu alanda önemle mesafeler alınmıştır. Bu durum partimiz için, seçerek üye kazanma sürecini başlatmış bulunmaktadır. Bir başka deyişle üye kazanma işi de örgütlü bir parti faaliyeti haline gelmektedir.

İnanıyoruz ki, partiye yeni insanların kabulü konusunda doğru bir anlayışa yönelmek sorunun çözümünde önemi yadsınamaz bir adımdır.»

Bundan sonra, kadınların sınıf mücadelesi ve parti mücadelesi içindeki önemine değinilerek, onların bu mücadeleye kazanılması için sadece emekçi kadınların değil ev kadınlarının da örgütlenmesi konusunda yeni düşünceler geliştirilmesi, yeni yöntemler bulunması olgusuna yer veriliyor raporda.

Gündemin diğer maddeleri üzerine de görüşlerini belirten rapor şöyle sona ermektedir:

«Bugün üzerinde görüşlerimizi bildirdiğimiz gündem önümüzdeki sorunları belirliyor. Ama bu gündem bir başka şeyi daha belirliyor. Böylesi sorunlar ancak işçi sınıfı hareketinin gündeminde bulunur ve ancak işçi sınıfı hareketi böylesi çetin sorunların üstesinden gelebilir. O halde partimiz, Türkiye İşçi Sınıfının Partisi, Türkiye İşçi Partisi bu sorunların üstesinden gelecektir.»

HATAY İL ÖRGÜTÜ

«İki Seçim Arasında Oylarımız Yüzde 404 Oranında Arttı»

Hatay İl Örgütünün toplantıya sunduğu raporda, yerel seçimlerdeki oy oranı artışının bir nedeni de şöyle açıklanıyor:

«Partimiz Hatay'da iki seçim arasında, oylarımızda yüzde 404 oranında bir artış kaydetti. Altı çizilerek belirtilmektedir ki, yerel seçimlerdeki oyların artış kaynağında, genel seçimler ve genel seçimlere girmemiz yatar. Genel seçimlere girmemiz ve parti propagandası yerel seçimlerdeki göreceli başarımızın en önemli faktörüdür.»

Yöresel anti-faşist hareketler konusunda ise, Hatay'da gerçekleştirilen ortak toplantı da gözlemlenen olumsuz noktalar şöyle ortaya konuyor:

«......

a) Herkes güçbirliğinden yana, ama son derece gevşek,

b) Anti-faşist mücadele ve güçbirliği konularındaki bilinç seviyesinin düşüklüğü,

c) Ortak noktaları değil de, ayrıcalıklı noktaları ortaya çıkartma isteği. Adeta güçbirliği meselesini bir forum, değişik düşüncelerin ortaya döküleceği alan sanmak eğilimleri,

d) Bazı örgütlerin kendi tabanlarına söz geçirmeyişi, ki bunda demokratik kitle örgütlerinin içinde çok sayıda fraksiyonun bulunuşu etkin oluyor.

e) Eylemin başarısı için eşit yükümlülüklerden kaçma eğilimi,

f) Alınan görevi savsaklamak, disiplinsizlik, veya işleri çok hafife alan ya da çok abartan yaklaşım farklılıkları,

g) Bazı kitle örgütlerinin kitle örgütü olmaktan çıkmış olması ya da tabanını örgütleyemediği için sembolik karakteri,

h) Belirli sınıfsal tabana dayalı olmayan derneklerin varlığı ve bunları işin kotarılması için ciddiye alma zorunluluğu,

ı) Dar görüşlülük ve nihai amacı, acil amaçmış gibi ortaya sürme eğilimi.»

MANİSA İL ÖRGÜTÜ

«Köy Çalışması, Köylerin Özel Sorunlarıyla Sınırlı Kalmamalıdır»

Manisa İl Örgütümüzün Raporunda, köy çalışmalarının durumu ve nasıl olması gerektiği şöyle açıklanıyor:

«1977 Haziran milletvekili genel seçimleri propaganda çalışmaları sırasında, burjuva partileri gibi yalnız oy istemek için gelmediğimizi, sosyalistlerin her zaman kitlenin içersinde bulunduğunu ve sorunlarını onlarla birlikte çözümleyeceklerini ve seçim sonrasında da köy çalışmalarını sürdüreceğimizi bildirdiğimizden, 11 Aralık seçimlerinde daha fazla oy aldığımız köylerden başlamak üzere ve bu köylerdeki partili ve Partiye oy vermiş arkadaşlarla birlikte diğer köylere gitmek üzere köy çalışmalarına başladık.

Daha önce belirttiğimiz gibi, partililerin daha önce parti deneyimlerinin olmamasından dolayı, amaç, parti ve sosyalizm propagandası olmasına rağmen, yalnız o köyün özel sorunu içersinde kaldındığında, köylü tüm sorunlarının kısa zamanda ve Parti tarafından çözümleneceği yanlış yargısına varmakta, bunun üstesinden gelinememektedir.»

İZMİR İL ÖRGÜTÜ SESLENİYOR «TİP SAFLARINDA BİRLEŞELİM»

İzmir İl Örgütümüz, işçi ve emekçileri Partimiz saflarında birleşmeye çağıran bir bildiri yayınladı. Binlerce basılıp dağıtılan bildirinin son bölümü şöyle:

DÜZEN DEĞİŞİKLİĞİ SOSYALİZMDİR

Çözüm ne? Soygunun, sömürünün, baskının, yoksulluğun kaynağında ne var? İçinde bulunduğumuz durumun sorumlusu dışa bağımlı, çarpık kapitalist düzendir. Kapitalist düzen değişmedikçe dertlerimiz bitmeyecektir. Aslında «Milliyetçi, Toplumcu» düzen de, «İnsanca, Hakça» düzen de kapitalist düzenden başka bir şey değildir.

KURTULUŞ SOSYALİZMDİR

Bugün yeryüzünde yaşayan her üç insandan en az biri sosyalist toplumlarda yaşıyor. Yani sosyalizm hayal değil. Sosyalizmde baskı, sömürü, işsizlik, pahalılık yok. Çevrenize bir bakın, sosyalizme karşı çıkanların hemen hepsi bu düzenden nasibini almış tuzu kuru insanlardır.

NE YAPMALI?

Türkiye İşçi Partisi diğer bütün partilerden farklıdır. Türkiye İşçi Partisi yalnızca işçilerin, yoksul köylülerin yani alın teriyle geçinen tüm emekçilerin partisidir. Baskısız, sömürüsüz sosyalist bir Türkiye için TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ SAFLARINDA TOPLANALIM.

SELAM DÜNYANIN VE TÜRKİYE'NİN AYDINLIK GELECEĞİNE

SELAM SOSYALİST TÜRKİYE'YE

YEREL ÖRGÜTLERİN KİTLELERİN SOMUT SORUNLARININ ÇÖZÜMÜNDE ETKİNLİĞİ ARTIYOR
KOCAMUSTAFAPAŞA HALKININ OTOBÜS SORUNU ÇÖZÜMLENMELİDİR!..

İstanbul, Fatih ilçesi Kocamustafapaşa semtinin otobüs sorununun çözümü için bildiri dağıttı. Bildirinin son bölümü şöyle:

«Kentlerimizin hızlı ve çarpık büyümesi kent içi ulaşımını da çıkmazlara sokmaktadır. İşçi ve emekçilerin oturdukları semtlerde ulaşım için gerekli alt yapının olmayışı, bazen yol bile bulunmaması, belediyeye ait otobüslerin buralara kadar uzanmasını engellemektedir. Öte yandan belediyelerin kâr amacı gütmeleri, özel ulaşım araçlarının açığını kapatmayı gözlemeleri işçi ve emekçileri daha fazla masrafa itmektedir.»

«Bunun için:

● Otobüslerin şu andaki son durağı kaldırılarak, 35 No.lu otobüs Hacı Kadın caddesine kadar inip, caddenin sonundaki alanda, 35/A No.lu otobüs ise son durağa inmeden Silivrikapı caddesine saparak uygun meydandan son durak yapabilir.

● Bununla birlikte her iki hattın da otobüs sayısı artırılmalıdır.

KOCAMUSTAFAPAŞA halkının iki araç değiştirerek gitmek zorunda kaldığı TAKSİM'e otobüs seferi konulmalıdır.»

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ

Ülkemiz, yaklaşık olarak son on yıl boyunca faşizmin ve faşist tehlikenin gölgesi altındadır. 12 Mart 1971 muhtırasıyla başlatılan faşistleştirme süreci 1973'ten sonra bir ölçüde geriletilebilmiştir. Ancak bu kez, burjuvazinin bütün gerici partileri ve grupları, Milliyetçi Cephe'de biraraya gelerek, faşist tırmanışı ellerindeki bütün olanaklarla ve bütün araçlarla sürdürmeye çalışmışlardır. Gerici, faşist partilerin bugün için iktidardan uzaklaştırılmış olması, faşizm tehlikesini ortadan kaldırmış değildir. Büyük burjuvazi, elindeki bütün politik güçleri, işçi sınıfına ve emekçi kitlelere karşı birleştirme amacından vazgeçmemiştir. Bunun için, gereğinde faşist yönetim biçimine de geçebilmek üzere el altından hazırlığını sürdürmektedir.

Öte yandan, son zamanlarda ülkemizin emperyalizme bağımlılığını daha da artırma sonucunu verecek girişimler yoğunlaşmıştır. Tekelci sermaye, ekonomik bunalımın faturasını işçi ve emekçi kitlelere ödetip, bunalımdan kendi kârlarını birkaç kat daha artırarak çıkabilmenin yolunu, emperyalist devletlerin ve finans kuruluşlarının desteğini elde etmekte bulmaktadır. Bu amaçla, söz konusu devletlerin ve kuruluşların koşul olarak öne sürdüğü iç önlemlerin alınmasını istemekte, ekonomik ve politik alanda yeni ödünler öngörmektedir. Yeni CHP hükümeti, emperyalizmin ve tekelci sermayenin bu isteklerini yerine getirme konusunda, Milliyetçi Cephe iktidarlarından çok farklı bir tutum içinde görükmemektedir.

Emperyalist güçlere ekonomik alanda verilen ve verilecek ödünler, ülkemizin politik ve askeri alanlarda da emperyalizme bağımlılığının artırılmasından ayrı düşünülemez. Emperyalist devletlerin ve finans kuruluşlarının ekonomik desteğinin elde edilmesi, emperyalizmin politik ve askerî alanlardaki bazı taleplerinin de yerine getirilmesine bağlı olacaktır. Başta NATO olmak üzere Türkiye'nin bağımlı olduğu emperyalist askerî ve politik sistemler, böylesi baskıların aracı olacaktır.

Emperyalizme askerî, politik ve ekonomik alanlarda bağımlılığın artırılması, yerli gerici, faşist güçlerin dayandığı başlıca desteklerden biridir. Emperyalizmin ülkemiz üzerindeki egemenliğinin güçlendirilmesi, kaçınılmaz olarak gericiliğin ve faşizmin yeni bir güç kazanmasına, daha güçlü saldırılar için hazırlanmasına yol açacaktır. Emperyalizm, kendisine bağımlı ülkelerde bağımsızlık ve demokrasi yönündeki gelişmeleri durdurabilmek için, öncelikle ülke içindeki en gerici gruplarla birleşmekte, onları destekleyip güçlendirmeye çalışmaktadır. Türkiye'de de tekelci büyük sermayenin faşist planlarının boy göstermesi ve gelişmesi, egemenliğini ve sömürüsünü güçlendirebilmek için emperyalizmle giriştiği işbirliği ile sıkı sıkıya ilişkili olmuştur. Tekelci büyük sermaye emperyalizmle işbirliğini artırıp yoğunlaştırdıkça, toplumun geri kalan kesimleriyle arasındaki çelişkiler keskinleştikçe, faşist iktidar biçimine geçiş yönündeki eğilimi güçlenmektedir. Anti-faşist, demokratik mücadele, ancak emperyalizme ve işbirlikçisi tekelci büyük sermayeye karşı mücadele ile birleştirilebildiği ölçüde başarı kazanabilir.

> *NATO ve diğer saldırgan bloklar, emperyalizmin, kapitalist sistem içindeki ülkelerde gericiliği ve faşizmi yönlendirip güçlendirmek için kullandığı başlıca araçlardır. NATO, bir yandan dünya sosyalizmini savaş kışkırtıcılığı ile tehdit ederken, diğer yandan da kendisine üye ülkelerde antikomünist ve antisovyet güçleri birleştirmeye, işçi sınıfı hareketine ve demokratik hareketlere karşı gerici iktidarları güçlendirmeye yönelmiştir.*

NATO'ya bağımlılık aracılığıyla, üye ülkelerde silahlı kuvvetler antikomünist, antidemokratik bir ideolojiyle donatılmaya, ordu çevreleriyle büyük sermaye ve iktidar arasında organik ilişkiler kurulmaya çalışılmıştır. Faşizmin başlıca ideolojik silahlarından olan militarizm ve şovenizm sürekli olarak desteklenmiş, resmî ideoloji düzeyine yükseltilmiştir.

Türkiye, İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ertesinde, Truman Doktrini ve Marshall planlarıyla, emperyalizmin sosyalizme karşı oluşturmaya çalıştığı askerî, ekonomik ve politik bloklar içinde düşünülmeye başlanmıştır. Türkiye'nin egemen sınıfları, 1952'de, ülke içinde işçi sınıfına ve demokratik güçlere karşı kendisini güvenlik içine alabilmek, gerici baskı politikalarında daha güçlü olabilmek için Türkiye'yi NATO'ya sokmuşlardır. Gerici iktidarlar, NATO kurmaylarında güven yaratabilmek ve Türkiye'yi «komünizmin tehdidi altında» gösterebilmek için, demokratik güçlere karşı sürekli baskı kampanyalarına girişmişlerdir. 1951 yılında işçi sınıfının politik örgütlenmesine, barışçı ve demokratik güçlere karşı girişilen baskıların başlıca amaçlarından biri bu olmuştur.

«Dış saldırı» tehlikesini önlemek amacıyla kurulduğu iddia edilen NATO ve benzeri (CENTO, SEATO gibi) emperyalist bloklar, gerçekte, sosyalizme ve ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı saldırgan amaçları yönlendirmenin yanısıra, üye ülkelere askerî müdahaleleri ve iç savaş kışkırtmalarını haklı göstermek amacını da gütmektedir. NATO Antlaşmasının 4. maddesi, herhangi bir üye ülkenin «siyasî istiklalinin veya güvenliğinin taraflardan birinin fikrince tehdit altında bulunması halinde», bu ülkeye askerî müdahalenin yolunu açmaktadır. NATO kurmaylarına göre, herhangi bir NATO ülkesinde, «kökü dışarda»(!) saydıkları işçi sınıfı partisinin iktidara gelmesinin ya da hükümete ortak olmasının, bu ülkenin «siyasî istiklalinin tehdit altına girmesi» olarak yorumlanmaması için hiçbir neden yoktur.

NATO antlaşmasının içerdiği bu hükümler, Türkiye ile ABD arasında imzalanan ikili anlaşmalarla daha da pekiştirilmiştir. 5 Mart 1959 tarihli ikili anlaşma, Türkiye'ye yöneltilebilecek «doğrudan doğruya ya da bilvasıta bir tecavüz» karşısında, ABD'ye Türkiye'ye askerî müdahalede bulunma olanağını tanımaktadır. «Bilvasıta (dolaylı) saldırı» kavramı, açıkça ülke içinde yükselebilecek antiemperyalist, demokratik, sosyalist mücadeleleri içine almaktadır. «Dolaylı saldırı» kavramının hangi amaçlar için kullanıldığı bugün iyice açığa çıkmaktadır. Böylesi bir saldırıya karşı hazırlık gerekçesi arkasında, yalnız ülkemizin bağımsızlığı ve egemenliği ayaklar altına alınmakla kalmamış; aynı zamanda, yurt savunması amacına yöneltilmesi gereken kurum ve kuruluşların bir iç savaş koşullarına göre örgütlenmesi ve yönlendirilmesi sağlanmak istenmiştir. Böylece oluşturulduğu anlaşılan bazı karanlık mihraklar, faşist güçlerin ve planlarının başlıca dayanaklarından biri olmuştur.

NATO kurmaylarının geliştirdiği «dolaylı saldırı» kavramı, 12 Mart hükümetleri tarafından yeniden ortaya sürülmüştür. Bu dönemde çıkarılan bir başbakanlık yayınında, «Komünist blokun memleketi içinden fethetme faaliyetinin Endirekt Taarruz stratejisiyle yürütüldüğü» korkutmacası ortaya atılmaktadır. Aynı yayında «Türkiye'nin... ikiye bölünmüş bir Almanya ile başlayıp, ikiye bölünmüş bir Kore ile nihayet bulan bir kuşak üzerinde bulunduğu» öne sürülerek, bir «iç savaş tehlikesi» görüntüsü çizilmeye çalışılmaktadır. Hükümetten uzaklaşan gerici, faşist partiler, son aylarda aynı demagojiyi yeniden canlandırmaya girişmişlerdir. Bunlar, ülkemizde faşist tertip ve girişimlerin, saldırgan NATO blokunun kanatları altında yürütülüşünün sadece en çarpıcı örnekleridir.

1967'de Yunanistan'da faşist Albaylar cuntasını planlayıp tezgâhlayan; 1974'te aynı senaryoyu Kıbrıs'ta da uygulamaya girişen ve bugün de adadaki faşist güçlerin iplerini elinde tutan; «demokrasi prensipleriyle ferd hürriyetlerini ve hukukun hükümranlığını» koruma iddiasıyla ortaya çıkıp Salazar'ın Portekiz'ini kanatlarının altına saklayan; Franko rejiminin sallandığını görür görmez İspanya'da faşizmin imdadına yetişmeye kalkan NATO, Türkiye'deki faşist tehlikenin de arkasındaki başlıca mihraklardan biridir. Ülkemizin NATO'ya bağımlılığına karşı mücadele, faşizme ve faşizm tehlikesine karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. «Demokrasi mücadelesinin aynı zamanda emperyalizme karşı mücadele ile birlikte verilmesi gerektiği» gerçeğine dayanan Partimiz, ülkemizin emperyalizme bağımlılığını daha artıracak her türlü girişimin kesinlikle karşısına çıkacak; NATO ve CENTO'dan çıkılması, ABD ile yapılan bütün ikili anlaşmaların feshedilmesi, tüm yabancı üslerin kaldırılması yönündeki mücadelesini kararlılıkla sürdürecek; bu hedefler etrafında bütün antiemperyalist ve demokratik güçlerin dayanışmasını ve eylem birliğini sağlamak için üzerine düşen her türlü görevi yerine getirecektir.

Çalışma Ekipleri Genelgesi Örgütte Tartışmaya Açıldı

ÇALIŞMA EKİPLERİ GENELGESİNİ TARTIŞIRKEN

Merkez Yönetim Kurulumuzun, çalışma ekiplerini oluşturma, nitelikleri, görev ve işleyişlerini belirlemeyle ilgili kararından ve bu kararın bir «Genelge» halinde parti örgütümüze iletilmesinden bu yana iki yılı aşkın bir zaman geçti. Kısa sayılmayacak bu süre içinde edinilen deneylerin değerlendirilmesi ve gereken kararların alınması, parti çalışmalarımızın etkinliğini artırmak açısından büyük önem taşıyor.

Merkez Yönetim Kurulu, 14-15 Ocak 1978 günlü toplantısında, Çalışma Ekipleri konusundaki sorun ve ihtiyaçlarımızı belirlemek, ilgili genelgenin bu deneyler ışığında yeniden gözden geçirilip geliştirilmesine yardımcı olmak amacıyla, konu ile ilgili durum tesbiti ve değerlendirme çalışmaları yapılmasını kararlaştırdı.

Çalışma Ekipleri genelgesindeki ön çalışmaların, ekiplerin nitelik, kapsam ve oluşturulmalarının, ekiplerin görev ve işleyişlerinin, parti hayatı içinde, eylem içinde denenip sınanmasından sonra; bu konudaki değerlendirme ve görüşlerin tartışılması, temel birimlerden yani Çalışma Ekiplerinden başlayarak, İlçe, İl Yönetim Kurullarında ve gerekli Merkez Bürolarında tamamlandıktan sonra, Merkez Kurullarında son şekli verilecek.

Bu yazıda, Çalışma Ekipleri Genelgesini yeniden değerlendirip tartışırken, görüşleri bildirirken, çeşitli kademe ve birimlerin gözönünde tutmalarında yarar görülen noktalar üzerinde durulacak. Açıktır ki genelgenin değerlendirilip görüş ileri sürülecek noktalarının yalnız aşağıda ele alacağımız konularla sınırlı tutulması gerekiyor.

Aslında çalışma ekiplerinin genelgeye göre üzerinde durup görüş bildirecekleri konular oldukça fazladır. Bu bakımdan partimizin, toplumsal yaşama en güçlü biçimde yerleşebilmesi ve tüm kesimlere kök budak salabilmesi, kitlelerin somut gereksinmelerinden kalkarak onları harekete geçirip yönlendirmesi gibi temel konulardan başlayabiliriz. Örnekler olarak:

Çalışma Ekibinin bugüne kadarki faaliyetlerinde birçok sorunla karşılaşılmıştır. Bu sorunların çözümünde Çalışma Ekibi genelgesinde cevap bulunamayan noktalar varsa, bunların neler olduğunu belirtebiliriz.

Çalışma Ekibinin işleyişi bölümünde, «Çalışma ekibi, görevli bulunduğu çevrede her an görev başındadır» denilmektedir. Bu ilkenin ekipler olarak nasıl anlaşıldığı ve ekibin kurulup çalışmaya başlamasından bu yana bu ilke gereği, hangi somut işleri nasıl, ne şekilde ele alıp, nasıl, ne ölçüde başardığımızı birkaç somut olayı anlatarak açıklayabiliriz.

«... Çalışma ekipleri —zorunlu olmadıkça— birbirleriyle yatay ilişkilere girmezler, kademeli bağlantılara dikkat ederler, konuşacakları konuları ekip içinde konuşur ve görüşürler...» diyoruz.

Bu ekip işleyişiyle ilgili ilkeyi nasıl anlamak gerektiğini, neyin yatay ilişki neyin zorunlu ve normal ilişki olduğunu, somut birkaç örnek vererek anlatıp ortaya koyabiliriz.

Çalışma Ekipleri genelgesinde, «Çalışma Ekiplerinin Niteliği» başlıklı bölümde, «... Partinin ilçe, il ve merkez organları, giderek Büyük Kongre kararlarının oluşturulmasında, çalışma ekiplerinin toplum ve yaşam içinde yerleşmiş olmaları ve onların çeşitli olaylar hakkındaki haber ve değerlendirmeleri doğru ve ivedi olarak üst kademelere ulaştırmaları büyük önem taşır...» denilmektedir. Bu konuda ekipler olarak, kuruluşun ilk dönemlerinden başlayarak yakın zamana kadar görev alanında meydana gelen olayları, çeşitli gelişmeleri, bağlı olduğumuz üst kurulumuza düzenli iletebildik mi? Bu bilgi ve deney aktarımında ne gibi güçlüklerle karşılaştık, bunları anlatabiliriz.

Genelgede ekip üye sayısının tercihan 3 olmak üzere ekiplerin daha fazla sayıda üyeden de oluşturulabileceği belirtilmektedir. Ekip üye sayısının ekip çalışmalarına etkisi ve bu konudaki deneylerin oluşturduğu yeni düşünceler ve önerilerimiz varsa bunları ortaya koyabiliriz.

Genelgede, Çalışma Ekibinin görevleri bölümünde, «... Süreli ve süresiz parti yayınlarını, parti görüşlerine taraftar yayınları çevresinde satmak, dağıtmak, bunlara abone bulmak, okunmalarını sağlamak ve okuyanlarla ilişkileri sürdürerek onların görüşlerini olgunlaştırmak...» denilmektedir. Bu işleri başarmanın Partiye yararının ne olacağı konusunda görüşlerimizi ekleyebiliriz.

Ekip görevlerinde «... Çalışma ekibi üyelerinin aidatlarını düzenli ve zamanında ödemesini, üyelerin partiye her türlü maddi katkılarını olanaklarını zorlayarak arttırmalarını sağlamak, her ay çevresinden düzenli olarak bağış toplamak, düzenli bağış toplamanın ve bunu aksatmamanın partiye üye kazanmanın bir yolu ve göstergesi olduğunu devamlı hatırda tutmak...» bölümü var. Ekipler olarak kuruluştan bu yana bu konuda neler yaptığımız, ne gibi engellerle karşılaştığımız ve bu çalışmanın nasıl bir gelişme grafiği izlediğini açıkça belirtebiliriz. Ayrıca bu konu, yalnız ekip için değil, partinin bütünü bakımından (ilçe, il ve genel merkez) ne kadar önem taşıdığını gözönünde tutarak daha da geliştirilmesi için ne gibi çözüm yolları önerdiğimizi de gösterebiliriz.

Ekip içi çalışmalarda, ekibin dışa dönük çalışmalarında ve üyelerin genel ve özel olarak birbirleriyle ilişkilerinde «arkadaşça bir dayanışma ve anlaşma içinde olması...»ndan ne anladığımızı; bu anlayışın «disiplinli olmak»la çelişip çelişmediğini, diğer ekip üyeleriyle hangi durumlarda «yatay ilişki» sayılıp, hangi durumlarda sayılmayacağını, parti üyelerinin yardımlaşmalarının, birbirlerini koruyup kollamalarının nasıl olabileceğini örnekler vererek açıklayabiliriz.

Çalışma Ekipleriyle ilgili ilkeleri, ekiplerin ne olduklarını, nasıl oluşturulacaklarını ve görevleriyle iç işleyişlerini tartışıp kavramak amacıyla İl Yönetim Kurulunca veya İlçe Yönetim Kurullarınca ya da birlikte, ne gibi toplantıların veya çalışmaların yapıldığı gözden geçirilip baştan bu yana gelişmelerin irdelenmesi ve değerlendirilmesi gerekir. Bu değerlendirme raporunda, konunun anlaşılmasında en fazla güçlük çekilen, üzerinde tereddütler beliren yanlarını ve bu güçlük ve tereddütlerin devam edip etmediğini, nasıl bir ortak kavrayışa ulaşıldığını mümkünse somut örneklerle açıklamamız gerekir.

İl ve İlçe Yönetim Kurullarında birlik veya ayrı ayrı ekip planlaması çalışmaları, ekiplerin oluşturulması için yönelinecek hedeflere temel olmak üzere il veya ilçe hakkında bilgi toplama ve bunları değerlendirme çalışmalarının yapılıp yapılmadığını, yapıldıysa nasıl yapıldığını, toplanılan bilgilerden ekip planlaması için ne yönde yararlanıldığını belirtmeliyiz.

İlde —genellikle ilçede— üyelerin ve aday üyelerin çalışma ve oturma yerlerine göre sıralamasını yapmak, üyelerin giriş fişlerindeki eksiklikleri tamamlamak, değişiklikleri saptamak için ne gibi bir yol izlendiğini anlatmalıyız.

İlde veya ilçede, kaç çalışma ekibinin bulunduğu, bunların kaçar kişilik olduğu, üye veya aday üye olup da ekiplerde görev almayan kaç kişinin bulunduğu, bu durumun nedenleri, il veya merkez bürolarında üye veya görevli olanların bu görevlerini yerine getirirken aynı zamanda ekiplerle bağlantılarını ne ölçüde sürdürebildiklerini, kısaca belirtmeliyiz.

İlde ya da ilçede kurulu bulunan ekiplerin niteliklerini, işyeri, mahalle, yerleşik veya yönelik ekipler olarak belirtmemiz gerekir. Bu ekiplerin oluşturulma tarihlerine göre dağılımı, oluşturulup dağıtılan ekipleri, bunun nedenlerini, ekip üyeleri arasında yer değiştirme olduysa bunların nedenlerini, toplam ekip üyelerinin ne kadarının üye ne kadarının aday üye olduğunu açıklamamız gerekir.

İlde veya ilçede çalışma ekipleri aracılığıyla kazanılan üye ve aday üye sayısının kaç tane olduğunu, yeni ekip üretmeyi başarabilen çalışma ekibinin bulunup bulunmadığını,

İlimizde ya da ilçemizdeki ekiplerin başkanlarıyla haftalık bilgi alışverişi ve veya aylık toplantı-rapor ilişkilerinin nasıl olduğunu, bunların düzenli yapılıp yapılamadığını, yazmamız gerekir.

İlde ve ilçelerde toplanan aidat ve bağışların ayrı ayrı ne kadarının ekipler eliyle toplandığını, (mümkünse aylık birimler halinde) gösterilmesinde yarar vardır.

Çalışma Ekiplerimizin üzerinde duracağı yukarıdaki noktalar ve benzerleriyle, il ve ilçe yönetim kurullarından beklenen cevapların birer rapor halinde gerekli kademe bağlantıları içinde, ilgili kurullara gönderilmesi beklenirken, bu önemli konunun anlaşılmasına yardımcı ve diğer çalışma ekipleri bakımından öğretici olabilecek başka örnekler, somut bilgilere yer verilmesini de hatırlatmakta yarar görüyoruz.

GENELGE NO 6



BÜTÜN İL VE İLÇE BAŞKANLIKLARINA;

Merkez Yönetim Kurulumuz, 4-5 Şubat 1978 günlü toplantısında «Çalışma Ekipleri Genelgesi»nin bugüne kadar sürdürülen deneyler ışığında geliştirilmesine yönelik olarak örgütte tartışmaya açılmasını kararlaştırmış ve teknik ayrıntılarının hazırlanmasını Başkanlık Kurulu'na bırakmıştır.

Başknalık Kurulu 28.2.1978 günlü oturumunda Merkez Örgüt Bürosu'nun konuya ilişkin olarak hazırladığı öneriyi tartışmış ve aşağıdaki hususları karar altına almıştır.

1. Tartışma, önce kurulu bulunan Çalışma Ekipleri'nce kendi bünyelerinde yapılacak, bu tartışmalar sonucunda varılan değerlendirmeler, değerlendirmeye kaynaklık eden deneyler de belirtilerek yazılı rapor halinde ilçe başkanlığına sunulacaktır.

2. İlçe yönetim kurulları bu raporları ele alıp değerlendirecek, ekiplerin kurulması ve yenileştirilmesine ilişkin kendi deneylerini de katarak, varsa önerileriyle birlikte özgün raporunu hazırlayacak ve çalışma ekiplerinin raporlarını da buna ekleyerek İl Başkanlığı'na sunacaktır.

3. İl Yönetim Kurulları da alt kademelerinden gelen raporları ele alıp değerlendirecek, varsa kendi deneylerini ve önerilerini de ekleyecek özgün raporunu hazırlayacak ve alt kademelerden ve çalışma ekiplerinden gelmiş raporları da buna ekleyerek Genel Başkanlığa sunacaklardır.

4. İl Başkanlıkları raporlarının en geç 30 Nisan 1978'de Genel Merkez'e ulaşmış olması gerektiğinden, çalışma ekipleri ve İlçe Başkanlıklarına, genelgenin tartışılması ve raporlarını hazırlayıp gönderebilmeleri için uygun bir zaman süresinin il ve ilçelerimizce tanınıp alt kademelerine genelgemiz iletilirken bu sürenin de duyurulması gerekir.

(Örneğin İl Başkanlığı 31 Mart'a kadar çalışma ekiplerinde tartışmanın yapılıp raporların hazırlanmasını ve ilçe başkanlığına sunmalarını ilçelerin de buna dayalı olarak hazırlayacağı raporları 16 Nisan'a kadar İl Başkanlığı'na iletmelerini isteyebilir.)

5. a) Çalışma ekipleri raporlarında özellikle: «Çalışma Ekipleri Genelgesi»nin 5. maddesinde 18 alt başlık içinde toplanan görev alanlarında ekip çalışmaları, ortaya çıkan sorunlar, engeller, bunların ne kadarının nasıl aşıldığı veya neden aşılamadığı örnek ve ayrıntılarla ele alınacak; «Çalışma Ekipleri Genelgesi»nde yanıtı bulunamayan sorunlar olmuşsa bunlar ve bunlara bağlı öneriler belirtilecek;

b) İlçe raporlarında özellikle: Ekip oluşturulmasına yönelik planlama için önceden bilgi toplama ve değerlendirme çalışmalarının yapılıp yapılamadığı, üyelerin buna göre oturma ve iş yerine göre sıralamasının yapılıp yapılmadığı, şimdiye kadar kaç çalışma ekibi oluşturulduğu, bunların halen kaçının görevine ve ne zamandan beri devam ettiği; ekip aracılığıyla kazanılan aday üyelerin, doğrudan kazanılan aday üyelere oranı; ekip başkanlarıyla haftalık toplantıların düzenli yapılıp yapılamadığı incelenecek; eğer henüz hiç çalışma ekibi oluşturulamamışsa nedenleri, çalışma ekibi oluşturulmak üzere bugüne kadar yapılabilen çalışmalar değerlendirilecek;

c) Henüz ilçe örgütü kurulmamış illerimizin raporlarında da özellikle (b) bölümünde belirtilen konular yer alacak; diğer illerimiz kendilerine bağlı ilçe ve çalışma ekiplerinden gelen raporları değerlendirmeyi ve özgün görüş ve önerilerini buna eklemeyi esas alacaklardır.

6. Çalışma Ekipleri Genelgesi'nin bir örneği bu yıl başında yayınlanan 1 numaralı genelgemiz ekinde bulunan «Yürürlükteki Yönetmelik ve Genelgeler» broşüründe yer almaktadır.



ÖRGÜT HABERLERİ

Sıkılan Kurşunlar, Atılan Bombalar, Türkiye İşçi Partilileri Yıldıramayacak!

"Yeni 12 Mart'ların Yaşanmaması için Görev Başındayız,,

12 MART'IN YEDİNCİ YILDÖNÜMÜ DOLAYISIYLA GENEL MERKEZ VE YEREL ÖRGÜTLER ÇEŞİTLİ BİLDİRİLER YAYINLADILAR

MERKEZ HABERALMA, PROPAGANDA VE BASIN BÜROSU SEKRETERİ GÜNDÜZ MUTLUAY, BASINA BİR AÇIKLAMA YAPTI:

«İşçi sınıfına, emekçi kitlelere; bütün demokratik hak ve özgürlüklere karşı girişilen faşist saldırının azgınlaştığı 12 Mart döneminin üzerinden yıllar geçtiği halde sonuçları hâlâ ortadan kaldırılmamıştır.

«12 Mart döneminde birkaç kez antidemokratik yönde değiştirilen Anayasa ve geriletilen hukuksal yapı, bugün toplumumuzun demokratikleşmesinin önünde önemli bir engel olarak durmaktadır.

«İşçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisi Türkiye İşçi Partisi'nin ve birçok demokratik örgütün kapatıldığı, yönetici ve üyelerinin ağır hapis cezalarına çarptırıldığı, sayısız yurtseverin, demokratın, sosyalistin işkenceden geçirildiği, öldürüldüğü bu faşist dönemde anti-demokratik kararlarla hüküm giymiş gençlerin bir kısmı hâlâ cezaevlerinde tutulmaktadır. Öte yandan 12 Mart döneminde halka karşı işlenmiş suçların, yasa dışı tutuklamaların, işkence ve cinayetlerin sorumluları suçlarının hesabını vermeden serbestçe dolaşmaktadırlar, sorumlu yerlerde görev yapmaktadırlar.

«12 Mart dönemindeki bütün anti-demokratik eylemlerin araştırılması, suçluların ortaya çıkarılması ve sıkıyönetim mahkemeleriyle onların devamı olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nce cezaya çarptırılmış olanların mahkûmiyetlerinin bütün sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırılarak özgürlüklerine kavuşturulmaları artık daha fazla ertelenemez.

«Bütün demokratik güçler yakın tarihimizde yaşanılan 12 Mart döneminin izlerinin ortadan kaldırılması için mücadelelerini sürdüreceklerdir.

«Türkiye İşçi Partisi, yeni 12 Mart'ların yaşanmaması için görev başındadır.»

Sıkılan kurşunların, atılan bombaların sosyalistleri mücadeleden yıldırdığı, dünyanın hiç bir yerinde görülmemiştir. Bu ülkemizde de böyledir. Sosyalistler, Türkiye İşçi Partililer sermaye sınıfının ve onun eli kanlı katillerinin örtülü-açık, her türden saldırı ve baskısı karşısında mücadeleden yılmamıştır. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi fabrikalarda, tarlalarda uğrunda şehitler verilerek kesintisiz sürdürülüyor.

Vedat Demircioğlu, Şerafettin Atalay, Cezmi Yılmaz, Halil Pelitözü, İsmail Tuncel, İsmail Şahin ve diğer birçok yiğit sosyalizm savaşçısı bu yolda şehit düştüler. Partimizin lokalleri saldırıya uğradı, yakıldı, bombalandı. Partililer, en doğal yasal haklarını kullanırken işlerinden atıldılar, kurşunlandılar, falakaya yatırıldılar. Ama mücadele durmadı, durmayacak.

11 Mart Cumartesi günü, Bakırköy'ün bir emekçi mahallesinde ev ev dolaşarak GÖREV gazetesi satan bir çalışma ekibinin üyelerine, gazetemizi atıp yırtan bir kişi tarafından öldürmek kastıyla ateş açıldı. Bunun üzerine partililer, karakola başvurarak bu kişiden şikâyetçi olduklarını bildirdiler. Konuyla ilgili tutanak tutuldu, bir polis memuru eve giderek saldırganı karakola getirdi. Ne olduysa bundan sonra oldu. Sanığın ifadesi alınırken, bir karakol polisi olduğu ortaya çıktı. Bunun üzerine partililerin şikâyet tutanağı yırtıldı ve göz altına alındılar. Saldırgan ise elini kolunu sallaya sallaya çıkıp gitti.

MC hükümetleri döneminde devlet kadrolarının ne ölçüde faşistleştirilmiş olduğunun açık göstergesi olan bu olay, yeni hükümet tarafından da, faşist kadroların ciddi bir biçimde temizlenmesi gereğini ortaya koyuyordu.

Cumartesi günü bu olay olurken, Pazartesi sabahı, Bakırköy ilçe örgütümüzün lokali bombalandı. Hem de güpegündüz. Ve saldırgan yakalanamadı. Lokalin güçlü bir tahrip kalıbıyla havaya uçurulduğu saat sabah 10.15 idi. Lokalimizin bulunduğu işhanında birçok insan vardı. Bu durum, faşistlerin büyük bir kitle katliamı planladıklarını göstermektedir.

Saldırıya uğrayıp tutuklanan partililer ise, ancak üç gün sonra, pazartesi günü akşam üstü partili avukatların ısrarlı çabaları sonucunda serbest bırakıldılar. Birbirinden ayrı düşünülemeyecek olan bu iki olay, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelemizin karşısındaki güçlerin karanlık emellerini ve hunharlığını sergilemektedir.

■ *Bakırköy'de GÖREV Gazetesi satan parti üyeleri kurşunlandı, iki gün sonra da ilçe örgütümüzün lokali bombalandı*



Bomba atıldıktan sonra...

12 Mart Pazar günü ise, bu kez Fatih Bolat'ta GÖREV gazetesi satan partililere faşistler saldırdı. Bir arkadaşımız bıçaklandı, diğeri ağır biçimde dövüldü.

Bakırköy ilçe örgütümüzün üyeleri, bombalama olayından bir gün sonra, Bakırköy çarşısında toplu halde GÖREV gazetesini satarak, daha sonra da saldırıyı kınayan binlerce bildiri dağıtarak dosta düşmana, Türkiye İşçi Partililerin ne sıkılan kurşunlardan, ne atılan bombalardan yılmacaklarını gösterdiler. Faşistleri lanetlediler.

Şimdi Bakırköy ilçe örgütümüzün lokali yok. Ama ilçe yöneticileri, çalışma ekibi başkanları ve üye, aday üye arkadaşlar hep birlikte Parti eyleminin etkinleştirilmesi için yürütecekleri yeni çalışmaları planlıyorlar.

Bunu da mutlaka başaracaklar.

her işyerinde bir çalışma ekibi, her köyde bir çalışma ekibi



İZMİR İL ÖRGÜTÜ KAMPANYAYI BAŞARIYLA TAMAMLADI

EKMEK ZAMMINA HAYIR!

İzmir İl Örgütümüz ekmek fiyatlarının artırılmasına karşı bir kampanya açtı.

«Bir avuç fırın işvereninin çıkarları uğruna halkın en temel gıda maddesine yapılan zammı kınıyoruz. Ekmek sorununun çözümü olarak fırınların kamulaştırılmasını ve ekmek üretiminin belediye tarafından yapılmasını istiyoruz.» yazılı dilekçeler bastırarak şehrin dört bir yanında imzaya açan İl Örgütü, bildirilerle desteklediği bu kampanyada 9272 imza topladı. İmzaları taşıyan 184 sayfalık liste Valilik kanalıyla İl Koordinasyon Kuruluna verildi. Ayrıca Belediye Başkanlığı'na da İl Başkanlığı'nca yazılan bir dilekçeye ek olarak imzalı dilekçelerin fotokopileri iletildi.

Belediye'ye verilen yazıda:

«Bilindiği gibi, belediyelerin asli görevleri arasında bulunan işçi ve emekçilerin sağlık, beslenme, barınma, ulaşım ve kültür gereksinimlerinin yetersiz ve düşük kalitede sağlanması, emekçilerin yaşam düzeylerinin çok düşük olmasına yol açmaktadır. Belediyelerin emekçilere yeterli ve kaliteli hizmet götürmemelerinden dolayı meydana gelen düşük yaşam düzeyi asgari ücretlerin tesbitinde esas alınmaktadır. Böylece belediyeler, burjuvaziye önemli bir hizmet sunmuş olmaktadırlar.

Daha bir çok şey yanında, ekmek üretiminin de belediye tarafından üslenilmesi yukarıda belirttiğimiz bakış açısının vazgeçilmez unsurlarından birisi olmaktadır» deniliyor.

Kampanya sırasında bastırılıp dağıtılan 40 bin bildiride işçiler, emekçi halk ekmek zammına karşı mücadeleye çağrılıyor, özetle şu görüşlere yer veriliyordu:

Fırın patronları İzmir halkının ekmeği ile oynuyorlar. Elektrik zamlarını ve işçi ücretlerini bahane eden patronlar, halka yalan söylüyorlar. Daha çok kâr etmek için ekmeğimizin biraz daha küçülmesini istiyorlar.

Buğday fiyatları artmadığı gibi, fırın işçileri de asgari ücret artışından yararlanmamışlardır. Fırın patronları, zamların sorumlusu olarak işçileri göstermekle gerçekleri saklamak istemektedirler.

İzmir'de günde ortalama 800 bin ekmek üretilmektedir. Günlük ekmek cirosu 2 milyon liradır. Ekmek üretiminde fiili kâr oranının % 20 olduğu düşünülürse, 175 fırın patronu günde 400 bin, ayda 12 milyon lira net kâr sağlamaktadırlar.

Ekmek fiyatları daha iki ay önce arttırılmış olmasına rağmen, fırın patronları şimdi yeniden ekmeğin gramajını düşürerek lokmamızı biraz daha küçültmek istiyorlar.

Açıkça görülmektedir ki, 175 fırın patronu doymak bilmez kâr hırslarını tatmin edebilmek için 1 milyonluk kent insanının ekmeğiyle dilediği gibi oynayabilmektedir.

Şimdilik yapılabilecek en olumlu iş ekmek üretimini belediyelerin üstlenmesi ve fırınların belediyeye devredilmesidir.

Asıl ve kalıcı çözüm, fırınların kamulaştırılmasıdır. Halkın temel besin maddesi un ve ekmeğin üretim ve dağıtımı özel sektörün elinden alınmalıdır.

İzmir Belediyesi'nin maddi olanakları İzmir'in un ve ekmek üretimini üstlenmeye yetecek düzeydedir. Seçimlerden hemen sonra elektrik, otobüs fiyatlarını arttırarak, kent emekçilerine ters düşen İzmir Belediyesi'nin önünde şimdi gerçekten «Halkçı Belediye» olduğunu ispatlamak görevi durmaktadır. Belediye, halkın ekmeğine sahip çıkmalıdır.

Fırın patronlarının oyunları bozulmalıdır.

Ekmek zammına hayır!

Ekmek üretimi belediyelere devredilmelidir.»

Ekmek sömürüsünün bir diğer yanı da düşük kaliteli ve eksik gramajlı ekmek çıkarmaktır, diyen İl Yöneticileri bir basın toplantısı düzenleyerek çeşitli fırınlardan alınmış ekmekleri basın mensuplarının önünde tartarak, hepsinin eksik olduğunu gösterdiler.

Partimiz Küçük Üreticilerin Çıkarlarının da Savunucusudur

Tütün üreticilerinin taleplerini desteklemek, sorunlara çözümler önermek için il ve ilçe örgütlerimiz Karadeniz, Ege ve İçanadolu'da köyleri dolaşıyor, yer yer toplantılar düzenliyor, bildiriler dağıtıyorlar.

Bu konuda Parti Merkezine ulaşan çok sayıda haber ve bildiriden Muğla İl Örgütümüzün yayınladığı bildirinin özetini bir örnek olarak alıyoruz:

«TÜTÜN ÜRETİCİSİ ARKADAŞ

TÜTÜN piyasası açıldı. 14 ay uykusuz, duraksız, gece gündüz çalışarak ürettiğiniz tütünün fiatını bugün öğreneceksiniz. Yalnız bu fiyatlar ne olursa olsun sizin istediğiniz, sizin tarafınızdan tespit edilen fiyatlar değildir. (...)

Devlet üreticiyi desteklemiyor. Köylülere dönüm başına 450 lira kredi verilirken, tüccarlara milyonlarca lira ödeniyor.

Tekelin destekleme alımları hem düşük, hem de yeterli değildir. Randıman tespitleri ve fiyatları, tekel ve tüccarların keyfine bırakılmamalıdır.

— Piyasa erken açılmalı, üreticinin parası en kısa zamanda ödenmelidir. (...)

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ, küçük üreticilerin, yoksul köylülerin baskı ve sömürüden kurtulmak için verdikleri mücadelenin yanındadır.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ, üretici köylülerin örgütlenmesini, tütün üretici kooperatiflerinin kurulmasını savunur ve destekler.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ, işçileri, köylüleri ve bütün emekçileri her türlü baskı ve sömürüden kurtaracak olan SOSYALİST TÜRKİYE için verdiği mücadeleye omuz vermeğe çağırır.»

ANKARA İL ÖRGÜTÜNÜN 12 MART BİLDİRİSİ POLİSCE ENGELLENMEK İSTENDİ

Ankara İl Başkanlığınca bastırılan ve fabrika ve mahallerde dağıtılan 12 Mart'la ilgili bildiri emniyetçe yapılan engellemelere, göz altına almalara rağmen Parti üyelerince başarıyla dağıtıldı. Yüz bine yakın bildirinin dağıtımı sırasında işçi ve emekçiler yakın desteklerini gösterdiler.

KÜTAHYA İL ÖRGÜTÜ YEREL SORUNLARLA İLGİLİ BİLDİRİ YAYINLADI

Kent yaşamının her alanını, burjuvazinin sınıfsal çıkarlarına göre düzenleme çalışmalarına karşılık, Türkiye İşçi Partililer, işçi ve emekçileri uyarmakta, onların yaşam koşullarını yükseltmek mücadelesindeki istemlerini geliştirmektedir. Bu mücadelenin bir parçası olarak Kütahya Belediye Meclisindeki, kent halkının çıkarlarına karşılık varlıklı zümrenin çıkarlarını kollayan nitelikteki kararlar, bir bildiri ile kent halkına iletildi. İşçi ve emekçilerin oturduğu mahallelerde bildiriler yaygın biçimde dağıtıldı.

Genel Başkan Behice BORAN:

“TÜRKİYE NATO ve CENTO'DAN ÇIKMALIDIR„

"Genel Başkan Behice BORAN'ın 18 - 19 Şubat'ta yapılmış olan 6. Il Temsilcileri Toplantısı'nı açış konuşmasının geniş bir özetini yayınlıyoruz„

✻ *Milliyetçi Cephe iktidarının gitmesi, CHP hükümetinin oluşmasıyla demokrasiden yana güçlerin birliği sorunu, öneminden hiç bir şey yitirmemiştir.*

✻ Emperyalizmi ve faşizmi etkisizleştirecek, yok edecek güçler sınıfsaldır, işçi ve emekçi kitlelerin ve örgütlerinin en geniş ilkeli birliğidir.

DIŞ DÜNYA

İçinde yaşadığımız tarihsel dönemin belirleyici etkeni olan, kapitalist dünya sistemi ile sosyalist dünya sistemi arasındaki mücadelenin sıcak noktası Afrika kıtasında yeralmakta devam ediyor. Mısır ile —dolayısıyla Arap âlemi ile— İsrail arasındaki ilişkilerin ısısı yükselmiş, Etiopya ve Somali arasında ise gerçekten sıcak savaş patlak vermiştir. Savaşın görünürdeki sebebi sömürge döneminden miras kalan bir toprak anlaşmazlığıdır. Ama gerçek sebep Batılıların Sovyetler Birliği'ni Kızıl Deniz ve Basra Körfezi bölgesinden dışlamak istemeleridir. Somali, Sovyetler Birliği ile iyi ilişkiler içindeydi; Somali'de Sovyet uzmanları ve teknisyenleri vardı ve Sovyetler bir takım askeri kolaylıklardan faydalanıyorlardı. Somali'nin adı geçen bölgede stratejik bir konumu olduğundan bu ülkedeki Sovyetlerin varlığı bölgeyi kendi hakimiyetleri altında tutmak isteyen emperyalistleri ve Basra Körfezinin gerici rejimlerini rahatsız ediyordu. Başta ABD olmak üzere Batılıların kışkırtmaları ve yardım vaatleriyle Somali, eskiden beri üzerinde hak iddia ettiği, Etiopya sınırları içindeki Ogaden bölgesini ele geçirmek için harekete geçti ve Etiopya ile de iyi ilişkiler geliştirmiş olan Sovyetler Birliği'nin uzman ve teknisyenlerini ülkeden çıkararak sağlanan kolaylıklara son verdi.

«Sovyetler Birliği ve Küba, Etiopya'ya askeri, teknik, tıbbi yardımda bulunuyorlar, ama orada dövüşmek üzere askeri birlikler göndermiş değiller. Etiopya'da henüz tam oturmuş ve güçlü olmamakla beraber devrimci bir yönetim var ve Etiopya - Ogaden bölgesinde harekete geçmiş ve ilerler durumda. Şimdi Somali ve kışkırtıcısı Batılılar, Etiopya'nın Ogaden bölgesini kurtarmakla kalmayıp sınırı geçerek Somali topraklarına girmesinden kaygılanıyorlar. Etiopya ise Somali topraklarında gözü olmadığını yineliyor ve Somali'ye barış görüşmeleri çağrısında bulunuyor.

• ARAP - İSRAİL İLİŞKİLERİ

«Sıcak savaşa dönmemiş olmakla beraber Arap - İsrail ilişkilerinin ısınması bölge —ve dünya— barışı açısından Etiopya/Somali çatışmasından daha tehlikeli bir konudur. Denilebilir ki, Arap - İsrail ilişkilerinin ısınması —Mısır / İsrail arası karşılıklı çekişmeler, suçlamalar, Mısır dışında bir Arap Red Cephesi'nin oluşması— barışı arama ve bulma uğraşlarının geçici çalkantı ve çırpıntılarıdır. "Ne biçim bir barış uğruna" sorusunu sorduğumuzda böyle bir değerlendirmenin doğru olmayacağı açığa çıkar. Sedat ile Begin'in öngördükleri "barış", eğer gerçekleşirse, Orta-Doğu'ya gerçek barışı, durulmayı getirmez. Çünkü bu "barış" Filistin halkının sırtından İsrail'in ve ardındaki Amerika'nın istek ve çıkarlarına uygun olacaktır.

«Sedat'ın Kasım ayında İsrail'e gitmesiyle başlayan gelişmeler Mısır'a ve dolayısıyla Arap dünyasına ve İsrail'e ilişkin olarak bilinen veya tahmin edilen bir kısım temel olguları kuşkuya yer bırakmayacak bir açıklıkla ortaya çıkarmıştır.

«Sedat ve Mısır yönetimi İsrail ile çekişmekten, savaşmaktan bıkmış ve yılmışlardır. Hiçbir zaman birinci planda tutmadıkları Arap Birliği ve dayanışması ülkü ve ilkesi'nden büsbütün uzaklaşmışlar, kendi başlarının çaresine bakmaya yönelmişlerdir. Mısır burjuvazisinin ve işbirlikçisi olduğu emperyalizmin istek ve çıkarlarıyla uzlaşma anlamında "Mısır Milliyetçiliği", Nasır zamanının daha ilerici içerikli Arap milliyetçiliğinden artık ağır basmaktadır. Filistin davasına gelince, ne Mısır, ne de diğer Arap ülkeleri bu davayı can ve gönülden savunmamışlardır. İlerici, devrimci bir Filistin devleti tüm Arap ülkeleri yönetimlerinin korkulu rüyası olmuştur. Onlar Filistin sorununu, bir, İsrail ile pazarlıkta bir koz olarak kullanmak; iki, başlarına dert açan Filistinli göçmenler sorununa çözüm aramak için gündemlerine almışlardır. Nasır'dan sonra Sedat yönetiminin içeride burjuvazi lehine, dış politikada ABD ve Batılılardan yana yaptığı seçenek ve gittikçe ağırlaşan ekonomik/sosyal sorunlara çözüm bulamayışı bu eğilimi güçlendirdi. Bu baskıların altında, Sedat birden dramatik Kasım çıkışını yaptı.

«Sedat bu çıkışıyla ardındaki köprüleri yaktı ve İsrail'e, karşılıksız, tek taraflı olarak armağanlar sundu. İsrail'in oldum olası yakındığı ve istediği kendisinin devlet olarak tanınmasıydı. Gerçekten de Arap ülkeleri ve özellikle Filistin Kurtuluş Hareketi, İsrail'in devlet olarak varlığını kabul etmiyorlar, ortadan kalkmasını öngörüyorlardı. Şimdi Sedat, İsrail'e gidip parlamentosunda konuşmakla, Begin ile pazarlığa oturmakla İsrail'i fiilen tanımış oluyordu, bu çok önemli ve İsrail için çok değerli ödün karşılığında hiç bir şey elde etmeden. Bu ziyaretiyle, statüsü ihtilâflı olan, iki bölümden oluştuğu Birleşmiş Milletler kararıyla da doğrulanan Kudüs'ün tek bir bütün olarak İsrail'in başkenti olduğunu da yine fiilen onaylamış oluyordu. Bu ödünün karşılığında da bir şey elde etmeden. Filistin davasını ise Sedat düpedüz sattı diyebiliriz. İsrail ile iki anlaşmazlık noktasından biri olarak Filistinlilerin bir "ana yurda" kavuşmasını, kendi kaderlerini tayin etme hakkını ileri sürüyorsa da Sedat, söz konusu olan bağımsız ve egemen bir Filistin devleti değildir. Kasım'da İsrail'i ziyaretinin hemen ertesinde, FKÖ'nün bu ziyarete şiddetle karşı çıkması üzerine Sedat, hemen "FKÖ uzlaşmaz tutumuyla Filistin halkının temsilcisi olmaktan çıkmıştı" yargısını verdi. Ve şimdi Sedat açıkça, Ürdün'e bağlı özerk bir Filistin'den söz ediyor.

«Dört Arap ülkesiyle FKÖ'nün oluşturduğu Arap Red Cephesi'nden etkin bir sonuç alınması kuşkuludur. Sedat onları ciddiye almamıştır. İlk Trablus toplantısında Mısır ile ilişkileri dondurmak kararı aldıklarında, Sedat hemen onların hepsiyle ilişkileri dondurmak değil, tümüyle kesmek kararını ilan etmiştir. Irak da bu girişimden bir sonuç alınmayacağı gerekçesiyle zirveden çekilmiştir ve ikinci toplantıya katılmamıştır. Arap ülkelerinin çoğunu, özellikle Ürdün ve Suriye'nin görüş ve tutumu aşağı yukarı Mısır'ınki gibidir. İsrail ile çekişme ve savaştan bıkkın ve yılgındırlar, sorunun çözüme varmasını istemektedirler. FKÖ'nden ve olası bir Filistin devletinden kuşkuludurlar, bu konuda gönülsüzdürler. Sedat'a kızgınlıkları tek başına işe girişmesi ve eldeki önemli kozları yekten İsrail'e vermesidir.

«Olaylar Mısır ve genellikle Araplar kanadında bu açıklıkları getirirken İsrail kanadında da durum sert bir açıklığa kavuşmuştur. Şimdiye kadar İsrail, yukarıda belirttiğimiz gibi devlet olarak varlığının Araplarca tanınmamasından yakınmış durmuştu. Oysa şimdi kesinlikle ortaya çıkıyor ki İsrail, genişlemiş ve daha da genişleyecek olan bir İsrail devletinin varlığının tanınmasını istiyor. 1967 sınırlarına dönmeyeceğini kesin söylüyor. Batı Şeria, Gazze ve Sina'daki İsrail yerleşme merkezlerini kaldırmıyacağını, tersine yeni yerleşme merkezleri kurmaya devam edeceğini de söylüyor. İlk iki bölgede Filistinlilere özerk yönetim hakkı, Sina'da da Mısır'ın egemenliğini tanıyacakmış, yerleşmiş merkezlerinin korunması ve savunması İsrail'e ait olmak şartıyla. Anlaşılıyor ki, İsrail, sıcak savaş yoluyla değil, barış şartları altında istilâ ve işgal yoluyla genişlemeyi öngörüyor ve bu politikayı çoktan uygulamaya başlamış durumdadır.

«Kanımızca kozlar İsrail'in elindedir. Askeri üstünlük kadar teknik, bilimsel, ekonomik gelişme düzeyi üstünlüğü de ondadır. 'Şimdi beliren barış olanağı gerçekleşmezse savaş olur' deniliyor. Oysa savaş olasılığı zayıftır. Mısır'ın savaşacak hali yok. En önemli ödünleri zaten İsrail'e vermiştir. Çok sert pazarlıklar görünümü altında ergec, şöyle veya böyle bir anlaşmaya varacaktır. Görüşmeler uzayıp kimi adımlar atıldıkça zamanla diğer Arap ülkeleri de, başta Ürdün olmak üzere, birer ikişer müzakere masasına geleceklerdir. Filistin halkı ve FKÖ nereye kadar ne ölçüde direnecektir, veya direnebilecektir? Bu da cevabı kesin olmayan bir sorudur. 1970'de Ürdün'deki Kanlı Eylül harekâtından ve iki yıldan az önce Lübnan'daki iç savaştan sonra FKÖ gücünden çok şey yitirmiş ve elinde üslenip mücadeleyi örgütleyebileceği toprak kalmamıştır. İsrail yönetimindeki bölgelerde Filistinli halk arasında direniş hareketleri vardır, fakat henüz ulusal kurtuluş savaşına dönüşüp dönüşemeyeceği belli değildir.

«Son bir soru kalıyor; İsrail ile Mısır ve diğer Arap ülkeleri arasındaki görüşmeler bu düzeyde kesin sonuca vardırılacak, sorunlar çözümlenecek midir, yoksa bu görüşmeler nihai kararların alınacağı bir Cenevre Konferansı'na hazırlık mıdır? Ancak bu ikinci şıkta Filistinliler için bir umut vardır. İlk görüşmeler Cenevre Konferansı'nda yapıldığına ve bu Konferansa, Sovyetler Birliği taraf olduğuna göre bu ülke Cenevre Konferansı'nın yeniden toplanmasında her halde ısrar edecektir. Sosyalist dünyanın ve dünya işçi sınıfı hareketinin Filistin halkının ve kurtuluş örgütünün yanında yeraldığı ve yer almaya devam edeceği kuşkusuzdur.

İÇ DURUM :

«Orta - Doğu'daki belirttiğimiz durum ve gelişmeler Türkiye'yi yakından ilgilendirdiği halde; Türkiye o denli bunalımlı, istikrarsız bir durumdadır ki, bütün dikkatler Türkiye'nin kendi iç ve dış politikası üzerinde toplanmıştır. Son ayların en önemli iç olayı ise kuşkusuz hükûmetin değişmesidir.

• CHP BÜYÜK SERMAYEYE GÜVENCE VERMEK GAYRETİ İÇİNDEDİR

«Cumhuriyet Halk Partisi nihayet iktidara gelebildi. Geldikten sonra gerçekten iktidar olabilecek mi, onu hep birlikte göreceğiz. Şimdiki halde şuna işaret edelim ki CHP, kendisi açısından, en elverişli bir biçimde iktidara geldi. Tek başına hükümet kuramayışı bir sakınca değil, tersine, CHP için yararlıdır, çünkü kendi programından, kitlelere yaptığı vaatlerden, onlarda yarattığı beklentilerden tüm geri düşmelerin mazeretidir ve mazeret olacaktır bu hükümet biçimi. Geri düşme ise kaçınılmazdır. Birincisi, genelinde, sosyal demokrasinin ikili, çelişkili niteliği gereği kaçınılmazdır. İkincisi, Türkiye somutunda, CHP kendisini kabul ettirebilmek, iktidar olabilmek ve iktidarda kalabilmek için iç ve dış büyük sermayeye ve ordu yüksek kademe çevrelerine güvence vermek gayreti içindedir ve bu nedenle de, uzun süreden beri Partimizin tekrar tekrar belirtmiş olduğu üzere, hep sağa kaymakta, kendisini destekleyen kitleleri göz ardı etmektedir.

«Koalisyon halinde iktidara gelmek gerilemelerin ve sağa kaymaların mazereti olarak işe yaramanın yanı sıra, söz konusu güvenceyi sağlamada da yararlı olmuştur. Bu açıdan önemli olan onbir bağımsızın değil, CGP ile DP'nin hükümete katılışıdır. Bağımsızlar tek tek onbir kişidirler; CGP ile DP ise siyasal örgütlerdir, sınırlı ve erimekte de olsa az çok bir kitle tabanları vardır ve bu kimlikleriyle açık ve kesin olarak sağcıdırlar. CGP'nin genel başkanı, ayrıca, asker sivil yüksek kademe bürokrasinin 'Atatürkçü' olma iddiasındaki kesimin gönüllü temsilcisi veya sözcüsü durumundadır.

«İktidar düğümünün kendilerince çözümünü CHP - AP koalisyonunda görmüş ve onu istemiş olanlar giderek bugünkü hükümet formülünü yeğ tutabilirler. Yeni hükümet, bağımlı ve geri kapitalist sistemin kendi mantığı içinde, belli bir ölçüde başarılı olursa bu yeğleme güçlenir, özellikle büyük sermaye için, CHP ile AP'nin bir koalisyon içinde törpülenip az çok bütünleşmesi yerine, değişen koşullara göre münavebeli kullanılabilecek, birbirinden farklı etikette ve renkte iki parti olarak el altında bulunmaları büyük burjuvazi için daha elverişli olabilir. Hele bir yandan CHP'nin başını çektiği hükümet dış ilişkiler ve ekonomi sorunlarına büyük burjuvazi açısından belli çözümler getirir ama beklentilerine cevap veremediği kitleler gözünde yıpranırsa, öte yandan da AP derlenip toparlanır, dağınık sağ oyları kendi çatısı altında toplarsa (MHP kendi özgün işlevini görmek üzere varlığını sürdürür), o zaman büyük burjuvazinin keyfi daha da yerine gelmiş olur. Bu arada, Demirel AP'nin başında kalır mı kalmaz mı sorusu kanımca önemli değildir.

«CHP Haziran ve Aralık seçim kampanyalarını "Ya cinayetler, ya ben", "Ya faşizm, ya ben" teması üzerine oturtmuştu. Şimdi iktidara geldikten sonra da can güvenliğini ilk ivedi sorun olarak işliyor. Ne var ki, hükümetin fiili tutumu söylediklerine pek uymuyor. Gerçi birkaç haftada terörist hareketlerin kesin olarak arkası alınması beklenemez, ama, bu yolda birbiri ardına kararlı girişimler yapıldığı da görülmüyor. Kararlı girişimler dış politika alanında. Can güvenliğini, "iç barışı" sağlamanın edebiyatı sürdürüledursun, dış politika alanında ABD Dışişleri Bakanı Cyrus Vance Türkiye'ye davet ediliyor ve Kıbrıs konusunda ilk kez açık taahhütler doğrultusunda adımlar atılıyor, toprak ve federal anayasa konularında somut öneriler getirileceğine söz veriliyor. Ve bunlar güvenoyu alır almaz yapılıyor. Ardından harita ve anayasa hazırlıklarına girişiliyor, Karamanlis ile Mart sonlarında görüşme üzerinde anlaşmaya varılıyor ve İsveç Dışişleri Bakanı Türkiye'ye davet ediliyor.

«Dış politika alanında neden bu ivedi girişimler Türkiye'nin dışa bağımlılığından ötürü. Türkiye'nin iç sorunlarının çözümü de dış sorunlarının çözümünden geçtiği için. Bağlantının halkalarını şöyle sıralayabiliriz:

• DIŞ POLİTİK İLİŞKİLER

«Türkiye için kapıya gelmiş dayanmış ivedi sorun döviz yokluğudur. Dış ticaret ve ödemeler açığına yatırımlar için kaynak ihtiyacı da eklenince dış kredi elde etmek kaçınılmaz, ertelenmez bir zorunluluk olarak ortaya çıkıyor. Türkiye dış ilişkilerinde köklü değişiklik yapmadığı, emperyalist-kapitalist ilişkiler ağı içinde kaldığı sürece, dış kredi musluklarının açılması Uluslararası Para Fonu'ndan —IMF'den— geçiyor. Çok kullanılan deyimiyle, 'IMF yeşil ışık yakarsa', Amerikan, Avrupa ve Japon bankaları da keselerinin ağzını açabilecekler. IMF'nin ise ABD'nin direktifi altında hareket ettiği biliniyor; gizlisi, saklısı yok. ABD'nin Türkiye'ye ilişkin baş kaygısı da Kıbrıs sorunudur; Türkiye'deki Amerikan üsleri sorunundan çok Kıbrıs sorunu. Yeni feza teknolojisi sonucu üsler eski önemini yitiriyor, 'batmayan uçak gemisi' Kıbrıs ise tüm doğu Akdeniz'i ve Orta Doğu'yu kontrol altında tutabilmek açısından birinci derecede önemli. Bu sorunun NATO çerçevesi içinde, Amerikan çıkarlarına uygun biçimde çözümlenmesini istiyor ABD. Bu nedenle, askeri ambargo gibi, IMF'nin istenilen yeşil ışığı yakmasını da Kıbrıs konusunda Türkiye üzerindeki bir baskı aracı olarak kullanıyor. IMF ile görüşmelerde Kıbrıs konusunun sözü edilmeyebilir; IMF Türkiye'den sadece bir takım parasal ve ekonomik koşulları yerine getirmesini isteyebilir (ve istiyor da açıktan); ama sözünü ettiğimiz, IMF'yi politik baskı aracı olarak kullanmak durumu yine de var, hiç kuşkusuz. Amerika, IMF'yi bir taşla iki kuş vurmak için kullanmaya çalışıyor, hem politik, hem ekonomik.

«Bu tablo çerçevesinde, yeni hükümetin neden çarığının tozuyla Vance'i davet edip, Kıbrıs konusunda taahhütlere girdiği anlaşılıyor. Türkiye hükümetleri için —geçmiş MC için de, şimdiki CHP ortaklığı için de— ilk başta gelen acil sorun Kıbrıs değil, döviz dar boğazı ve birbirine bağlı diğer ekonomik dar boğazlar. Ama Amerika ve ortağı Avrupa devletleri için Kıbrıs birinci planda. Acil parasal ve ekonomik sorunlara çözüm bulabilmek için Ecevit, güvenoyu alır almaz Kıbrıs konusunda belirgin adımlar attı.

«Vance, bu amaçla çağrıldıysa da, ABD Dışişleri Bakanıyla görüşmeler Kıbrıs ile sınırlı kalmadı. ABD için Kıbrıs önemliydi, Türk hükümeti ve iktidar çevreleri içinse ambargo önde geliyordu —açıkça ilan edilmiş olan askerî ambargo ile resmen ilan edilmemiş dolaylı mali/ekonomik ambargo—. İlk elden kesin bilgi edinmişe benzeyen büyük tirajlı bir gazete başyazarının dediklerine göre, Ecevit duruma ilişkin olarak Vance'e ne yalvarmış, ne tehdit etmiş. Yalnızca ilişkilerinin düzelmesi için koşulları sıralamış ve bunların gerçekleştirilmesini istemiş.

«Bu isteklerde ilginç ve önemli noktalar şunlar: 1) Askerî ambargonun yanı sıra resmen ilan edilmemiş dolaylı mali/ekonomik ambargonun da kalkması istenmiş. Savunma, ekonomiden soyutlanamayacağı için Türkiye'nin NATO'ya ilişkin yükümlülüklerini yerine getirebilmesi için Amerika, Türkiye'ye ya doğrudan ya uluslararası kuruluşlar (yani IMF) aracılığı ile yardımcı olmalıymış. 2) İki yıl önce yapılmış olup da halen ABD senatosunun onayını bekleyen askeri ikili anlaşmada Türkiye topraklarının yılda 250 milyon dolar karşılığı ABD'ye kiralanmasına itiraz edilmiyor, bu hükmün ve onunla birlikte üslerin kaldırılmasına gidilmiyor da, dolar değer kaybettiği gerekçesiyle 250 milyon doların yetersiz olduğu ileri sürülüp kira bedelinin artırılması talep olunuyor. Onurlu, kişiliği olan bir dış politika izlemek iddiasındaki CHP ve onun hükümeti için bu iddiasıyla bağdaşmaz bir taleptir bu. 3) Türkiye'nin kollektif savunmaya, yani NATO ittifakına ve örgütüne, 'Sovyetler Birliği'ni tehdit edici biçimde' katılamayacağı belirtiliyor ve 'Türkiye'den beklenilen görev kışkırtıcılığa dönüştürülmemelidir' deniyor.

Türkiye'nin girişinde, NATO'da bulunuşunda Sovyetler Birliği'ne karşı bir kışkırtıcılık unsuru var olduğu, çok geç de olsa kabul edilmiş oluyor. Ne var ki, bu söylenenlerin

uygulamada geçerliliği ne? Amerika ve NATO sıra sıra dinleme tesisleri kurup Sovyetler Birliği'ni gece gündüz göz altında tutacaklar, askeri üslerde termo-nükleer bombalarla yüklü uçaklar her an havalanmaya hazır bekleyecek ve bu durum Sovyetler Birliği'ne karşı "kışkırtıcı" olmayacak! Bu koşullarda iki ülke arasında iyi komşuluk, dostluk ilişkileri güvenlik içinde gelişecek! Bu ne dereceye kadar mümkündür? Dinleme tesisleri, askeri üsler kaldıkça, Türkiye silahlı kuvvetlerini NATO emrine verdikçe Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle ilişkilerde kuşku, güvensizlik unsuru doğal sonuç olarak kalacaktır. Kuşku ve güvensizlik zemini üzerinde ise sağlam ilişkiler kurulamaz.

«Türkiye İşçi Partisi, baştan beri bu konuda ulusal çıkarlar ve uluslararası ilişkiler açısından en tutarlı, en gerçekçi bir tutum benimsemiştir. Türkiye, NATO ve CENTO'dan çıkmalıdır. Kollektif güvenliği, tek taraflı askeri paktlara girmekte değil, toplumsal sistem farkı gözetmeksizin toplanacak genel silahsızlanma, barış, güvenlik, işbirliği toplantılarında ve örgütlenmelerinde aramalıdır, yumuşamaya ilişkin olarak Avrupa güvenlik ve işbirliği konferansında olduğu gibi. ABD ile ikili anlaşmalar ve tüm yabancı üs ve tesisler kaldırılmalıdır. Türkiye, başta Sovyetler Birliği olmak üzere komşu devletlerle saldırmazlık ve dostluk anlaşmaları yapmalıdır.

• KIBRIS SORUNU

«Yeni hükümetin kurulmasıyla birlikte Kıbrıs konusunda yeni girişimler yapıldığını ve bu konunun ön plana çıktığını belirttik. Hükümetin toprak ve federatif devletin anayasası konularında somut öneriler getirmeyi kabul etmesi ileri bir adım, yalnız bu öneriler ne nitelikte olacak, o henüz kuşkulu. Öteden beri merkezi federatif devletin yetkilerini çok sınırlı, zayıf tutmak eğilimi görülüyor ve sonucun giderek fiili taksime varacağı kuşkusu beliriyor. Oyda Ada'nın bölge ve dünya barışı açısından bir anlaşmazlıklar, sürtüşme ve çekişmeler unsuru olmaması, tersine, barışa ve tüm bölgenin güvenliğine hizmet edebilmesi için devlet olarak toprak bütünlüğünü, bağımsızlığını ve egemenliğini koruması ve sürdürmesi şarttır. Bu bütünlüğün ve egemenliğin korunup sürdürülebilmesi ise belirli nesnel şartların oluşturulmasına bağlıdır. Bunlardan biri federatif devletin söz konusu bütünlüğü fiilen gerçekleştirecek ölçüde yetkilerle donatılmasıdır. Diğer bir şart da Kıbrıs ekonomisinin uyumlu bir bütünlüğe sahip kılınmasıdır; çünkü ekonomik bütünlük olmadan siyasal bütünlük olamaz. Türk ve Rum topluluklarının ekonomik kalkınma sorunları uyumlu bir bütünleşme çerçevesi içinde ele alınıp çözüm yolları aranmalıdır.

«Ada'nın statüsünün saptanması sorunu elbette ilk elden aradaki iki topluluğu ilgilendirir ve onlar söz ve karar sahibi olmalıdırlar. Ama bu olgunun tesbiti, sorunun yalnızca bu ikili çerçevenin sınırları içinde ele alınması anlamına gelmez; ve Kıbrıs sorununun uluslararası önemini ve uzantılarını asla gözden kaçırmamalıdır.

«Bu uluslararası uzantılar, Ada'daki toplulukların etnik bağlantılarından ötürü, Türkiye ile Yunanistan'ın ve üsleri var diye İngiltere'nin "taraf" sayılmaları değildir. Kıbrıs'ın stratejik önemi büyüktür, "batmaz uçak gemisi" diye söz edilir Ada'dan. Kıbrıs'da üslenen yabancı kuvvet, Türkiye dahil tüm Doğu Akdeniz'i askeri yönden kontrol ve tehdit altına alabilir. Bu bölge, dünya ulaşım yolları üzerinde bulunduğu için Kıbrıs'dan bölgenin kontrolü aynı zamanda bu ulaşım yollarının kontrolü demektir.

«Bu koşullar altında, Kıbrıs devletinin toprak bütünlüğü, bağımsızlığı, egemenliği, tarafsızlığı ve üs ve askerden arınmışlığı geniş kapsamlı uluslararası garanti altına alınmalıdır. Ancak o zaman Kıbrıs sorunu hem Ada'daki Türk ve Rum topluluklarının güvenli ve barış içinde yaşayabilmeleri açısından, hem Türkiye dahil tüm bölgenin barış ve güvenliği açısından ve nihayet dünya dengeleri ve güvenliği açısından en uygun ve geçerli bir çözüm biçimine kavuşturulmuş olur. Ada'da Türk ve Yunan askeri güçlerinin bulundurulması, Kıbrıs Türk ve Rum topluluklarının güvenliğini ve huzurunu sağlamaz, tersine, ikisi arasında çıkacak anlaşmazlık ve sorunların o ikili düzeyde normal yollardan çözülmesi yerine, her an anlaşmazlıkları büyütme ve müdahale olanak ve olasılığı yaratır.

«Kıbrıs, tüm yabancı üs ve askerlerden arınmış olmanın yanı sıra devlet olarak kendisi de askersizleştirilmiş (demilitarize) olmalıdır. İç güvenlik için gerekli polis ve bir ölçüde jandarma ötesinde ordusu, silahlı kuvvetleri bulunmamalıdır. Sözünü ettiğimiz nitelikte bir uluslararası garanti altında Kıbrıs'ın bu kuvvetlere ihtiyacı olmaz.

«Böyle bir statüye kavuşturulmuş bir Kıbrıs devletinde iki topluluğun barış ve güvenlik içinde biraradа yaşayabilmeleri kolaylaşacaktır; çünkü en önemli anlaşmazlık ve sürtüşmelerin kaynağı olabilecek dış politika ve onun uzantısı olan ulusal savunma politikası konuları sorun olmaktan çıkacaktır.

«Kıbrıs Anayasası hazırlanırken en dikkat gerekecek bir nokta da devletin demokratik niteliğinin somut, ayrıntılı, sağlam hükümlere bağlanmasıdır. Federal Anayasa federe devletlerin kendi anayasalarının da aynı niteliklere sahip olmasını hükme bağlamalıdır. Kıbrıs'da iki topluluğun bir arada barış ve güvenlik içinde yaşayabilmelerinin dış koşulu yukarda belirttiğimiz nitelikte bir uluslararası statü ise, iç koşulu da her iki toplumun iç yönetiminin ve federatif devletin sağlam demokratik bir temele oturtulmasıdır. Ve bu demokratik düzen, "klasik demokratik hak ve özgürlükler" denilen hak ve özgürlüklerin ötesinde, halk kitlelerinin söz konusu yerel ve federatif yönetimlere gerçekten etkin bir biçimde katılabilmelerini ve onlar üzerinde denetimlerini kapsamalıdır. Hangi ulustan olursa olsun tüm halklar özlerinde barışçıdır, kardeştir. Ulusal düzeydeki sürtüşme ve kavgaların altında taraflarının egemen sınıflarının kendi sınıf çıkarları doğrultusunda sürtüşme ve kavgaları ve bunların kitlelere aktarılışı vardır. Kıbrıs'da barış ve güvenliğin iç güvencesi, Türk ve Rum işçi-emekçi kitlelerdedir.

• İMF İLE GÖRÜŞMELER

«Dış politika alanında Kıbrıs ve dolayısıyla ambargo konusunda ivedi girişimlerde bulunan CHP hükümeti, Uluslararası Para Fonu —IMF— ile ilişkilerinde daha ağırdan alacağa benziyor. Maliye Bakanı Müezzinoğlu'nun dediğine göre "...daha önceki hükümetin yaptığı görüşmeleri ile de sürdürmek niyetinde değillermiş, eski ve yeni hükümetin "belli koşullara bakışı" farklıymış ve bu farkı Para Fonu'yla görüşme noktasına geldikleri zaman ortaya koyacaklarmış.

«O noktaya, yani Uluslararası Para Fonu ile görüşme noktasına gelebilmek için de önce ekonomiye çeki düzen verilmeliymiş. Para Fonu ile "...Türkiye'nin ekonomisine Türk hükümetinin yön vermesi" çizgisinde buluşabilirmiş. Ekonomiye çeki düzen verme hükümetin göreviymiş.

«Maliye Bakanı Müezzinoğlu'nun bu son sözlerini onaylamamak mümkün değil. Elbette Türkiye ekonomisine yabancı kuruluşlar değil, Türkiye Cumhuriyeti hükümetleri yön vermelidirler. Ne var ki, Müezzinoğlu'nun ekonomiye çeki düzen verme konusunda ileri sürdüğü önerilere bakınca bunların Uluslararası Para Fonu'nun istekleri çerçevesinin dışına çıkmadığı görülür. Ekonomiye çeki düzen verme konusunda ileri sürülenler şunlardır: Önce bütçeyi çıkarmak ve onunla birlikte yeni bir para ve kredi politikası uygulamak (bu arada faiz hadlerini yükseltmek); hayalci ve gösterişçi yatırımlardan gerçekçi yatırımlar politikasına geçmek; yeni bir harcama politikası uygulayıp cari masraflarda ve yatırım harcamalarında savurganlığı —israfı— önlemek; yeni bir dış ticaret ve ödemeler politikası ile ihracatı "özendirerek", ihracat fonlarını büyülterek, işçi dövizlerini de faiz haddini yükselterek artırmak.

• «KEMERLERİ SIKMA» POLİTİKASI...

«Savurganlığı —israf— önlemek etiketi altında genel olarak tüketimi kısmak, tasarrufları artırmak öngörülüyor. Kemerleri sıkma politikasının bir belirtisi de memur maaşları katsayısının ve tarımsal taban fiyatlarının düşük tutulmasıdır. 1977'de enflasyonun yer yer % 40, hattâ belki % 50 düzeyine ulaşmış olması karşısında maaş kat sayısının 14'de bırakılması ve, örneğin, tütün baş fiyatının geçen yıldan bu yıla 7 lira eklenerek 50 liradan 57 liraya çıkarılışı aslında gerçek maaşların ve tütün ekicisinin gerçek gelirinin düşürülmesidir (kaldı ki alımlarda ortalama fiyat 57 TL.'nin çok altında seyretmektedir). Bütçe de bir daralma bütçesidir. Yine yüksek enflasyon olgusu karşısında 260 milyara bağlanan bütçe, geçen yıla göre bir küçülmeyi ifade eder. Bu daralma elbette devlet yatırımlarına da yansıyacaktır. Esasen basında 1978 programında kalkınma hızının % 5,5 olarak saptanacağı haberleri çıkmaktadır.

«Maliye Bakanı, Türk parasının devalüasyonunu bile hepten reddetmiyor. Bu durumda kalınabileceğini söylüyor; yalnız, devalüasyonu "tek başına bir çözüm" ve "en güncel, en ivedi konu" olarak görmüyor. Ne var ki, devalüasyon zaten tek başına öne sürülmüyor ve "en güncel" ve "en ivedi" olmadan da sadece güncel ve ivedi olunabilir. Konunun ne denli "güncel" ve "ivedi" olduğu, Türk parasının değerine ilişkin önlemlerin 1 Mart'ta açıklanacağı haberlerinden bellidir.

«Uluslararası Para Fonu'nun yakacağı yeşil

ışığın önemli olmakla beraber herşeyin bundan ibaret olmadığını söyleyen Maliye Bakanı, 'Dış ilişkilerimiz çerçevesinde sağlayacağımız olanaklar vardır' diyor. Ama ayrıntılara girdiğinde, bakıyorsunuz, bu başka olanaklar Orta Doğu'daki petrol üreten Arap ülkeleriyle doğrudan ilişki kurarak o devletlerin dış yatırımlara ayırdıkları fonlardan bir bölümünü Türkiye'ye çekmektir. Maliye Bakanı bu alana 'yeni bir yaklaşımla girmek'ten 'ikili ilişkiler', 'üçlü düzenlemeler' ve 'nihayet uluslararası ilişkiler' çerçevesinde 'yeni olanaklar'dan söz ettiğine göre, olası yeni kaynaklar olarak önümüze çıka çıka Ecevit'in meşhur 'halka' teorisi veya politikası çıkıyor.

«Bu politikanın uygulanması yönünde ilk adım da atılmıştır. Kısa süre önce Avrupa sosyal demokratlarını Ecevit hükümetini desteklemeye çağırmış olan Norveç Dışişleri Bakanı Türkiye'ye davet edilmiş ve kısa ziyaretin sonucunda bir teknik ve ekonomik işbirliği çerçeve anlaşması imzalanmış, somut sanayi projeleri üzerinde çalışılacağı ve Norveç'in Türkiye'nin kendisine olan borcunu sileceği açıklanmıştır. Bizce bu olay, Avrupa teknolojisinin Arap petrol dolarlarıyla Türkiye'de ortak yatırımlarda bütünleşmesi politikasının bir başlangıcı değil, daha önce sözünü ettiğim, büyük sermayenin kapitalist dünya çapında olanak bulduğu her yerde sosyal demokrasiyi destekleme ve ön plana çıkarma politikasının Türkiye'de uygulanmaya konmasının bir parçasıdır.

«Uluslararası Para Fonu'nun, Türkiye ekonomisini daraltmaya yönelik, sıkı şartlara bağlanmış kredi kaynaklarının karşısına 'halka teorisi'nden daha geçerli ağırlıklar konulabilir. Örneğin, Sovyetler Birliği'nin Türkiye'den bir milyar dolar tutarında ihracat kabul edebileceği ve bunun 500 milyon dolarlık bölümünü de döviz olarak ödeyebileceği yolunda önerilerde bulunduğu haberleri çıktı basında. Yine basında yazıldığına göre bugünlerde bir Sovyet heyetinin Ankara'ya gelmesi ve ticaret hacminin genişletilmesi, yeni sanayi projelerinin gerçekleştirilmesi ve bir milyar doları aşkın kredi sağlanması konusunda yeni anlaşmalar yapılması beklenmektedir. Teknik, ekonomik, mali ilişkiler Sovyetler Birliği ile de, diğer sosyalist ülkelerle de şimdiye kadar olduğundan daha da fazla geliştirilebilir. Bunlar devletten devlete kredilerdir, faizi düşük, vadesi uzundur. Bu kredi ve yardımlara bağlı bir takım politik ve ekonomik şartlar, ayrıcalıklar da yoktur. Ayrıca, sosyalist ülkeler geniş bir pazardır. Tıkanmış, gerilemekte olan ihracatımız bu pazara yöneltilebilir. Ama bizim burjuvazi için politik hesaplar, kendi varlığını ve dayandığı geri kapitalizmi koruyabilmek ve sürdürebilmek için Batı ile bütünleşme çabaları hep ağır basmıştır, eskisi kadar olmasa da hâlâ ağır basmaktadır. Ne var ki, emperyalizme bağımlı geri Türkiye kapitalizminin bu bağımlılık ilişkileri içinde, kapitalist yoldan kalkınıp gelişmiş kapitalist ülkeler düzeyine erişebilmesine, onlarla eşitlik şartları içinde bütünleşebilmesine nesnel olarak imkân yoktur. Türkiye'nin kendi yapısal şartları onu, içte, sosyalizmi hedef alan bir kalkınma yoluna ve dışta, sosyalist ülkelerle ilişkileri geliştirmeye zorluyor ve Türkiye burjuvazisi ve iktidarları bu nesnel zorunluğa dış ilişkilerinde gittikçe artan ölçülerde uymak durumunda kalıyorlar.

• İÇ EKONOMİK POLİTİKA

«Yine yeni hükümetin iç ekonomik politikasına dönersek, Maliye Bakanı enflasyon, hayat pahalılığı konusunda da çok aşağıdan alarak konuşuyor. Enflasyonun durdurulması söz konusu bile değil, buna imkân görülmüyor. Hızının düşürülmesi, yani fiyat yükselişlerinin yavaşlaması öngörülüyor sadece. Bu yavaşlama da fazla olamayacağa benzer. Üzerinde durulan konu '... enflasyondan zarar gören kesimlerin bu zararlarının azaltılması... onların geçim zorluklarının daha çok artmamasıdır.' Ne oldu, ücretlerin, aylıkların, tarımsal taban fiyatlarının yükselişinin fiyat artışlarından önde gidip işçi ve emekçi kitlelerin feraha kavuşturulması vaatleri? Bu tutum da Para Fonu'nun Türkiye'de ücretlerin, aylıkların, taban fiyatlarının dondurulması veya düşük tutulması isteklerine uygundur.

«Bu noktada şunu sorabiliriz: Değindiğimiz çeşitli konularda gerçekten yeni ve sorunlara köklü, kalıcı çözümler getiren bir politika izlenebilir mi? Bir şartla izlenebilir: Türkiye'yi emperyalist kapitalist dünya ilişkileri ağının giderek dışına çıkaracak, demokratikleşme sürecinin ekonomik temellerini oluşturacak ve geliştirecek bir politika izlemek şartıyla. Oysa ne yeni hükümet ne onun büyük kanadı CHP bunu başaracak, hattâ isteyecek nitelikte değildir. Böyle olunca da, yapılan ve yapılmayan her şey bağımlı geri kapitalist sistemin kendi mantığı içinde ve son çözümlemede, iç ve dış büyük sermayenin, tekellerin istek ve baskıları doğrultusunda olacaktır. Uluslararası Para Fonu'nun ve diğer kuruluşların isteklerine ister öznel —subjektif— olarak uyulsun, ister bağımsız hareket etmek niyetiyle nesnel —objektif— olarak uyulsun, sonuç farketmez. Sorun temelde bir sistem ve sistem değişikliği sorunudur; kapitalizmden çıkıp sosyalizme doğru yönelme sorunudur. CHP ise sorunu 'sanayi toplumu'na dönüşme olarak ortaya koyuyor, programında da, şimdi hükümet yetkililerinin söyledikleri̇nde de. Onlara göre gelişmiş sanayi toplumları sorunlarını çözmüştür, Türkiye de sanayi toplumuna dönüştüğünde çözecektir. Oysa kapitalist sistemin o gelişmiş sanayi toplumları enflasyonla işsizlik ikileminin kıskaçları arasında ağır bunalım geçiriyor ve yatırım malları sanayii dallarında, temel sanayi olan demir-çelikde yatırımların düşüşü, teknolojinin yenilenmeyişi, gelişmiş kapitalizmin çürüme ve çöküş çanlarını çalıyor. Sosyalist sistemdeki ülkelerde ise ne bu sorunlar, ne de kapitalizmin yarattığı diğer ekonomik sosyal sorunlar görülmüyor. Sanayileşme, evet. Ama sorun sadece sanayi toplumuna dönüşme sorunu değil. Sanayileşme sorunu toplumsal sistem sorunundan, kapitalizm mi, sosyalizm mi seçeneğinden ayrı düşünülemez.

• TERÖR OLAYLARIYLA NE AMAÇLANIYOR?

«Yeni hükümetin oluşmasıyla cinayetler, dinamitlenmeler, saldırılar azalmak şöyle dursun, rekor kıracak ölçüde arttı. Bu anlaşılır bir durumdur. Terör olaylarının gençler arasında kendiliğinden, rasgele oluşan çatışmalar olmadığı, açıkça ortaya çıkmayan bir takım sağcı odaklar tarafından düzenlendiği bir kez daha saptanmış oluyor. Ara sıra gazete sayfalarında, bireysel terör yanlısı bazı 'solcu' denilen grupçuklara mal edilen eylemler yer alıyorsa da saldırı ve cinayetlerin hızlı tırmanışında bunların belirleyici rol oynamadığı açık. Bu tırmandırıştan maksat, 'CHP iktidar olduğunda cinayetler sona erer, iç barış sağlanır' iddialarını boşa çıkartmak, yeni hükümeti, iktidarın gerekçesi olan baş konuda başarısızlığa uğratmak, yıpratmaktır, belki de bu yolda iktidardan çekilmeye zorlamaktır. Bir de bu duruma kontr-gerilla tartışmasının eklenmesi, Ecevit'i ve CHP'yi zor duruma iteleyen ikinci bir etmen olmuştur.

«Şiddetin tırmandırılışı ve kontr-gerilla tartışmalarının altında büyük burjuvazinin iç çelişki ve çekişmeleri ve bunun ona bağlı güçlere de yansıması yatmaktadır. Uzun süreden beri büyük burjuvazide iki kesim, veya eğilim olduğuna işaret ede geldik. Biri bastırma, sindirme, yıldırma politikası, diğeri oyalamaca ve saptırmaca politikası. Birinci politikanın aracı geleneksel tutucu partilerden faşist parti ve örgütlere kadar uzanan sağ kanat kuruluşlardır; ikinci politikanın aracı, başta sosyal demokrasi olmak üzere, işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareket ve partisi dışındaki boy boy her türlü 'sol' akımlardır. Bu sadece Türkiye'de değil, tüm kapitalist dünyada böyle. Hattâ denilebilir ki tüm kapitalist dünyada durum böyle olduğu içindir ki Türkiye'de de aynı tablo görülüyor. Bütün kapitalist dünyada iç ve dış büyük sermaye sınıfları bilimsel sosyalist hareketten ve sosyalizm hedefinden saptırmak için işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin karşısına sosyal demokrasiyi çıkarıyorlar ve geçici de olsa belli ölçüde bir sonuç alıyorlar. Portekiz ve İspanya'da kırk yıllık faşist rejimler yıkılınca sosyal demokrat partiler birden çiçek açtılar ve koalisyon halinde de olsa iktidara geldiler veya politikada etken güç oldular. Fransa'da da sosyalist parti 1970'lerde birden gelişti ve ABD Başkanı Carter, Fransa'yı ziyaretinde sosyalist parti lideriyle görüşmeyi ihmal etmedi. ABD'nin İtalya'da karşılaştığı güçlük, Hıristiyan Demokratlara almaşık olabilecek bir sosyal demokrat parti bulunmayışıdır.

«Türkiye'de 1973 genel seçimlerinden bu yana büyük burjuvazi kendisi için CHP'yi ikinci iktidar partisi olmaşığı —alternatifi— olarak görmeye başladı. Ve 1978 başında CHP'nin bilinen biçimde iktidara gelişi, büyük kitlelerin bu partiye verdiği destek kadar, büyük burjuvazinin etkin kesiminin yeşil ışık yakmasının da sonucudur. Ama büyük burjuvazi bütünüyle veya kayıtsız şartsız CHP'ye dönük değildir. İki kesim veya eğilim mücadele halindedir. Terörist olayların birden dik bir tırmanış göstermesi burjuvazinin CHP'ye, sosyal demokrasiye karşı olan kanadının gücünü, mücadele kararlılığını gösterir. Büyük burjuvaziden gelen itelemeye, bu sınıfsal etkene ek olarak, terör hareketlerini düzenleyip yürüten ve sonuçlarından yararlanan örtülü güçlerin ve kişilerin de kendi hesapları vardır; elde ettikleri konumlardan geri püskürtülmek, hele hesap verme durumuna düşmek hiç istemezler. Mevzilerini korumanın, kendilerini savunmanın yolunu saldırı ve cinayetlere devamda, yeni yönetime karşı her türlü direniş ve saldırıya başvurmada görürler ve öyle yaparlar.

«Şu günlerde böyle bir dönem yaşıyoruz. İşin nereye kadar vardırılacağını kestirmek mümkün değil. Bu süre içinde sosyal demokrasiyi, CHP'yi tutan büyük burjuvazi ve örtülü güçler kesimleri yeni hükümete ne derece yardımcı ve destek olabilecekler? Hükümet gücünü toparlayıp elindeki tüm olanakları seferber ederek kökünü tam kurutamasa bile olayları kontrol altına alabilecek mi, yoksa, tersine, hükümeti çekilmeye zorlayacak kadar terörizm azıtacak mı? Uzunca bir süre olsa da birinci olasılık daha geçerli görünüyor. Bu ikisinin dışında üçüncü bir olasılık, terörizmin aşırı boyutlara tırmanmasının ardından bir

cunta hareketinin gelmesi, şimdilik güçlü bir olasılık değil. Ecevit ve hükümet güçlü bir baskı altında ve baskının sonucu olarak da, yapacağı işlerde belli sınırlar içinde ve istenilen çizgi üzerinde tutulmak isteniyor.

• MAOİZMİN GERİCİ YÜZÜ...

«Dünyada ve bizde büyük sermayenin işçi sınıfının birliğini bozmak ve bilimsel sosyalist hareketini engellemek ve saptırmak için sosyal demokrasiden gayri boy boy her türlü 'sol' hareketten de faydalandığına işaret ettik. Bunun bir örneği geçtiğimiz haftalarda ülkemizde görüldü. Çeşitli yayınlar ve dernek örgütlenmeleriyle hareketlerini sürdüre gelen Maocular, bu defa yasal bir parti olarak ortaya çıktılar. Maocuların bugün belirleyici niteliği anti-sovyetizm ve anti-komünizmdir. Maocular artık 'yirminci yüzyıl Marksizmi - Leninizmi' olduğunu iddia ettikleri 'Mao Ze Tung Düşüncesi'ni, pek ateşli savunucusu oldukları 'halk savaşı' tezini arka plana itmişler, Sovyetler Birliği ile dünya sosyalist sistemine düşmanlık ve saldırıyı propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyetlerinin birinci maddesi haline getirmişlerdir. Bu uğraşları diğer bütün uğraşlarını gölgede bırakmaktadır. Türkiye İşçi Köylü Partisi'nin kuruluş bildirisi bunu bir kez daha açıkca kanıtlamaktadır.

«Çin yönetimi ve Maocular yalnız nesnel —objektif— olarak değil öznel —subjektif— olarak da emperyalizmin yanında yer almaktadırlar. Kendi deyimleriyle 'sosyal emperyalizm'i, emperyalizmden daha büyük bir tehlike olarak görmektedirler. Bu 'daha büyük tehlike'ye karşı da ABD'nin ve Batı Avrupa ülkelerinin, NATO ile AET'nin güçlü olmasını istemektedirler. Güney Doğu Asya'dan ABD'nin çekilmemesi, tersine bu bölgede güçlenmesinden yanadırlar. 'Daha küçük tehlike' saydıkları emperyalizm hakkında ise ses soluk hemen hemen kesilmiştir. Bizdeki yeni partinin de kuruluş bildirisi baştan sona 'sosyal emperyalizm' etiketi altında Sovyetler Birliği'ni kasıp kavururken Türkiye'deki emperyalizme, NATO ve Amerikan üslerine birer cümleyle göstermelik çatmaktadır.

«Oysa bugün Türkiye'de bir an önce tasfiyesi, ülkeden kapı dışarı edilmesi gereken, NATO'su, CENTO'su, Ortak Pazar'ı, Enerji Ajansı ile, nükleer başlıklı silahları, üsleri ve dinleme tesisleriyle emperyalizm vardır. Sovyetler Birliği'nin Türkiye'de böyle bir varlığı söz konusu değildir ve Sovyetler Birliği ile ilişkiler eşitlik, ulusal bağımsızlığa ve egemenliğe saygı çerçevesi içinde ve ulusal çıkarlara yararlı biçimde gelişmektedir.

«Konuyu dünya çapında aldığımızda da dünya sosyalist sisteminin dünya barışına, yumuşamaya katkısı ortaya çıkar. 1940'larda ABD atom bombasını gerçekleştirip de dünyayı tehdit altına aldığı zaman, karşı-ağırlığı geliştirerek dengeyi Sovyetler Birliği kurdu. Dünya barışı hâlâ bu denge üzerine oturuyor. Atom silahlarını sınırlama ve giderek tümüyle yok etme, genel bir silahsızlanmaya yönelme, gerçek anlamda kollektif güvenlik örgütlenmeleri oluşturma önerileri Sovyetler Birliği'nden ve diğer sosyalist ülkelerden geliyor. Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı ve Anlaşması onların önerisi, girişimi ve ısrarlı takipleriyle gerçekleşti. Dünya sosyalist sisteminin varlığı ve gücü, hem emperyalist-kapitalist ilişkiler ağı içindeki ülkelerin işçi sınıfı hareketleri, hem de ulusal kurtuluş hareketleri için kolaylaştırıcı bir ortam oluşturuyor, emperyalizmin açıktan ve doğrudan müdahalelerini giderek daha da güçleştiriyor, imkânsızlaştırıyor. Kesinlikle denilebilir ki, Çin devriminin 1949'da başarıya ulaşmasında, Sovyetler Birliği'nin bu ülkeye doğrudan yaptığı yardımların yanı sıra, 2. Dünya Savaşı'nın faşizme karşı zaferle bitmesinin ve bu zaferde zamanın biricik sosyalist ülkesi Sovyetler Birliği'nin büyük katkısının belirleyici rolü olmuştur.

• DİSK OPERASYONUNDA YENİ GELİŞMELER

«Politik düzeyde bu özetlemeye çalıştığımız manevraları yapan büyük burjuvazi, 11 Aralık yerel seçimlerinden az önce işçi sınıfı üzerinde uzun süreden beri yürüttüğü bir başka operasyonu noktaladı. İki yıla yakın bir süre önce büyük burjuvazi, CHP ve DİSK üst yönetiminin DİSK'i temel ilkelerinden saptırma, sosyal demokratlaştırma uğraşı içinde olduklarını, bu maksatla, hep birlikte sosyalistleri, Türkiye İşçi Partilileri ve onların yönetimindeki sendikaları tasfiyeye giriştiklerini yazmış ve konuyu sırası geldikçe parti yayınlarında işlemiştir. DİSK üyesi Turizm - İş'in, Kimya - İş'in, Sosyal - İş'in başına gelenler ayrıntılarıyla biliniyor. İşçi partililerin temsilciliklerden atıldıkları, hattâ patronla işbirliği edilip fabrikadaki işlerinden uzaklaştırıldıkları da herkesin bildiği bir 'sır'. Bu işler tamamlandıktan sonra sıra tasfiyecilerin birbirlerine düşmelerine ve bir bölümünün diğerini DİSK üst yönetiminden ve kadrolu görevlerden uzaklaştırmasına geldi. İlerici sendikal hareketi tekellerinde tutmaya çalışıp bilimsel sosyalizmi kimselere bırakmayanlar, sosyal demokrasiden daha ileri çizgide bulunanları kanalize edip TİP'e yönelmekten alıkoymada ve Türkiye İşçi Partilileri tasfiyede işe yaramıştı; artık bunlar DİSK'den dışlanmalıydı! Bunun ergeç böyle olacağına Partimiz çok önceden işaret etmiş, uyarmıştı. Yalnız, operasyonun noktalanmasının zamanlamasına bakınca, bu zamanlamanın CHP'den geldiği kanısı uyanır. Bu sosyalizm havarileri CHP'nin solunda olanları bilimsel sosyalist hareketten saptırmada daha işe yarayabilirlerdi; burjuvazinin ve iktidarının onlardan zaten çekindiği yoktu, her yaptıkları biliniyordu, tam kontrol altına alınmışlardı, karışık bir kalabalık oluşturuyorlardı. Burjuvazinin gözü 1970'den önce olduğu gibi şimdi de Türkiye İşçi Partisi üzerindeydi. Onun tutarlı, sebatlı politikasını ve mücadelesini, çetin ceviz niteliğini burjuvazi biliyordu. Ona karşı çıkacak, onu yıpratacak her hareket, her girişim burjuvazinin yararına idi.

«Ama CHP'nin değerlendirmesi farklı olmuş olmalı. 11 Aralık seçimleri yakındı. CHP seçimlerden sonra kendisini iktidar yapacak bir hükümet değişikliği bekliyordu. DİSK'de CHP'liler kalabalıktı ve yönetimdeydi. Tam iktidar kapıda görünmüşken CHP, Milliyetçi Cephe'nin durmadan tekrarladığı 'aşırı solu himaye etme' suçlamasıyla yine karşılaşmamalıydı. CHP liderinin o meşhur deyimiyle 'sırttaki keneleri temizlemeli'ydi. Öyle de yapıldı.

«Bundan sonra ne olacak? Bir şey kesin artık. Türk - İş içindeki sosyal demokrat sendikaların ayrılıp bir 3'üncü konfederasyon kurmalarına gerek kalmadı. DİSK o hale geldi. Şimdi DİSK, sınıf sendikacılığı çizgisini içtenlik ve kararlılıkla izleyen ve o temel çizgide birleşen çeşitli politik görüşteki yönetici, temsilci ve üyeleri (özellikle şimdiye kadar cephe almış olduğu Türkiye İşçi Partilileri) çatısı altında barındıran bir kuruluş mu olacak, yoksa, şamatalı bir sol lafazanlığı arkasında teslimiyetçi, uzlaşmacı bir yol mu tutacak? Bu sorunun cevabı önemli. İkinci şık gerçekleşirse DİSK ilerici sendikal hareketi temsil etme niteliğini tümüyle yitirir, bodur ve kısır kalır. Ve ilerici sendikal hareket ergeç bir yerden filiz verir. Türkiye işçi sınıfı ve partisi ilerici sendikal hareketin tasfiyesine kayıtsız kalamaz. CHP'li DİSK ve DİSK'e bağlı sendikalar yöneticilerinin ellerindeki iktidarı nasıl kullanacaklarını göreceğiz. Türk - İş ile birleşmeye ilişkin olarak ısrarla tekrarlanan haberler bu konuda iyimserliğe pek yer verdirmiyor.

«Sendikalar ve üst kuruluşları ne kadar ilerici olursa olsun demokratik kitle örgütleridir, siyasi parti değillerdir, o niteliği taşımazlar. İçlerinde çeşitli görüşte üyeleri ve yöneticileri olduğu gibi belli politik partiler, politik çizgiler etrafında gruplaşmaları da barındırabilirler. Doğaldır, Sendikal örgütün bütünlüğü ve gelişme olanakları açısından önemli olan, çeşitli politik çizgiler arasında, sınıf sendikacılığının temel ilkeleri üzerinde anlaşmayı ve işlerin yürütümünde mümkün olduğunca uyumluluğu sağlayabilmektir; böyle bir çerçeve içinde bir arada çalışabilmektir, kimse kimseyi tasfiyeye kalkmadan. Bu durum politik ayrılıkların, tartışmaların, gerektiğinde eleştirilerin sendikal çalışmalarda ortadan kalkması demek değildir. Etkinlik ve üstünlük kazanma yarışması da ortadan kalkacak değildir. İnsan doğru olduğuna inandığı düşünceleri, görüşleri çevresine yaymak, kabul ettirmek, yandaş ve etkinlik kazanmak ister. Ama bunun yolu karşısındakilere çelme atmak, oyunlar düzenlemek, her yöntemi mübah sayıp ayağını kaydırmaya çalışmak değildir. Etkinlik, güç ve yandaş kazanmanın yolu, ilerici sendikacılığın temel ilkeleri ve sendikaların örgütsel bağımsızlığı kuralları çerçevesinde en yetenekli, tutarlı, özverili çalışmayla, dürüstlük ve beceriklilikle insanın kendisini ve temsil ettiği politik çizgiyi çevresine kabul ettirebilmesi, saygınlık ve etkinlik kazanabilmesidir.

«Türkiye İşçi Partisi'nin sendikalara ve tüm demokratik kitle örgütlerine yaklaşımı, oralarda çalışma anlayışı budur. Şimdiye kadar sendikalara ve diğer kitle örgütlerine karşı tutumu böyle olmuştur, şimdiden sonra da böyle olacaktır.

«Büyük burjuvazinin DİSK üzerindeki operasyonu onu sosyal demokrasiye teslim almakla bitmedi. DİSK'in dinamik, güçlü çekirdeği Maden - İş'in yöneticileri de hizaya getirildi. Grevler ve lokavtlarla ortaya dökülen MESS ile iş anlaşmazlığında Maden - İş geriledi, MESS isteklerini sonunda kabul ettirdi. Grevlerin işçinin zaferiyle bittiği yolunda yapılan şamatalar bu acı gerçeği kapatamaz. En önemli ihtilâf noktalarından biri grup sözleşmesinin reddi, işyeri sözleşmesinde ısrardı. Olmadı, MESS dayattı. Şimdi Kemal Türkler yük seksen derece çark ederek grup sözleşmelerinin iyiliğini şakıyor. Bir diğer istem, 16 Eylül DGM direnişinde işten atılan işçilerin eski işlerine alınmasıydı. O da olmadı. İşçiler eski işlerine alınmadığı sürece de 'kara liste'nin kalktığına ilişkin demeçlerin bir anlamı yoktu. Ayrıca, kıdem tazminatı da artırılamadı. Ücret zamlarına gelince, işverenlerin baştan vermeyi kabul ettikleri zamlarla grevler sonunda alınan zamlar arasındaki fark önemli bir fark değil.

«Büyük burjuvazinin DİSK ve ona bağlı sendikalar üzerinde yürüttüğü ve başarıya ulaştırmış göründüğü operasyon, aslında, sadece yönetimleri hizaya getirmede başarılı olmuştur. Bu so- →

nuç olumsuzdur, ama bununla her şey bitmiş değildir. Diri ve sağlam özüyle işçi kitlesi sendikal harekete ve örgüte sahip çıkmasını ve onu doğru rayına oturtmasını bilecektir. Tüm Türkiye İşçi Partililer bu uğraşta görev başında olacaklardır.

• İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİ SOSYAL DEMOKRASİYE TESLİM ETMEYECEĞİZ!

Türkiye işçi sınıfı hareketini ne sendikal, ne politik alanda sosyal demokrasiye teslim etmeyeceğiz. Sosyal demokrasiyle mücadele gündemimizdedir. Bu mücadelede, içtenlikle demokrasiden yana olan sosyal demokrat kitle ile uzlaşmacı ve teslimiyetçi yöneticileri arasındaki ayrımı gözden kaçırmayacağız. Mücadeleyi yürütürken sosyal demokrasinin ikili niteliğini, yani bir yandan büyük burjuvaziye güvence verirken öte yandan da kitle desteğini korumak için halk kitleleri yararına birşeyler yapmak zorunluğunda olduğunu göz önünde tutacağız ve onu sürekli burjuvaziden uzağa, kitlelerden yana çekmeye çalışacağız. Emperyalizme ve faşizme karşı, demokratik bir platform üzerinde iş ve eylembirliği yollarını arayacağız. Milliyetçi Cephe iktidarının gitmesi, CHP hükümetinin oluşmasıyla demokrasiden yana güçlerin birliği sorunu, öneminden hiçbir şey yitirmemiştir. Çünkü emperyalizmi ve faşizmi etkisizleştirecek ve yok edecek güçler sınıfsaldır, işçi ve emekçi kitlelerin ve örgütlerinin olabildiğince en geniş ilkeli birliğidir.»

«Örgütlü birleşik güç yenilmez!»



Genel Sekreter Nihat SARGIN:

'YENİ ÜYE KAZANMAK VE ÜYELERİMİZİ KORUMAK HEPİMİZİN GÖREVİDİR,

"Genel Sekreter Nihat Sargın'ın 6. İl Temsilcileri Toplantısı'nın İkinci Bölümünü açış konuşmasının bir özetini aşağıda yayınlıyoruz"

Genel Başkan'ın konuşmasından sonra, Genel Sekreter Nihat Sargın, seçim çalışmaları ve sonuçlarını değerlendirerek başladığı konuşmasını, sınırlı olmakla birlikte parti eyleminde karşılaşılan bazı yanlış eğilimlere, yanılgılara dikkat çekerek sürdürdü. Konuşmanın üye kazanma ve üye anlayışımızla ilgili bölümünü aktarıyoruz:

«Geçen toplantımızda, seçim çalışmalarının da gösterdiği üzere kitlelerle yakından ilişki kurmada yeteri kadar hazırlıklı elemana sahip olamama, kitlelerin genel düzeyi çerçevesinde ve somut sorunlarından hareketle daha genele, genel çözümlere doğru onları yönlendirebilmede eksik kalma, bunun da bir eğitim sorunu olduğu, oysa o güne kadar eğitim konusunda daha farklı şeylerin ön planda tutulduğu konuları, bir üyeyi değerlendirmede düşülebilen yanılgılar, çalışma ekiplerine belirli bir işlerlik kazandırılamamış olmasının sonucu olarak az sayıda üyeyle birçok işi birden görme zorunluluğunun ortaya çıkışı ve buna bağlı olarak kitle içinde çalışma yerine sınırlı propaganda çalışmalarının ötesinde lokal içinde çalışmanın ön plana geçmesi, yayınlarımızda da aynı durumun dolaylı bir sonucu olarak soyutta kalma gibi sorunlar dile getirilmiş bulunuyordu. Bu konuşmada bunların hepsi üzerinde yeniden ve tek tek durulacak değildir. Ancak devam ettiği takdirde önümüzdeki dönemde bu dönemin gereksinimlerini karşılamak değil, tersine gelişmeyi kısıtlayabilecek olan bir eğilim ve bu eğilimin muhtelif görüntüleri üzerine yeniden dikkat çekilmekle ve bu arada doğrudan bu eğilimle ilgili olmamakla birlikte belli başlı bir iki sorunumuz üzerine eğilmekle yetinilecektir.

Bu eğilim, henüz filiz halinde de olsa ve üye nitelikleri ile örgüt üye ilişkilerini aşan bir görünüm arzetmese de, literatürdeki kısa adıyla «dar parti» anlayışına yaklaşmaktadır. Bilindiği üzere bu anlayış diğer ülkelerin işçi sınıfı partilerinde de zaman zaman gözlenmiş ve özellikle o partilerin de ilk dönemlerinde uç vermiştir. Önceden gerekli uyarı ve ciddi takiple ele alınmadığı takdirde yukarda belirlenen anlayışa yol açabilecek bu eğilimde, Partimizin birçok yanıyla genç bir yapıda olmasının rol oynadığı kuşkusuzdur. Buna ek olarak, geçen dönemin, başlangıçta o güne kadar sosyalizm ve

Devamı arka sayfada

Fransa'da Seçimler ve Sol Birlik

Bu yazı Çarkbaşak'ın baskıya girme tarihine bağlı olarak, seçimlerin ilk turunun yapıldığı 12 Mart'tan önce yazılmıştır.

12 ve 19 Mart tarihlerinde Fransa'da genel seçimler yapılıyor. Fransız seçim yasasına göre, gerekli yazılı seçmen sayısının yarısından bir fazla oyun belirli bir adayca sağlanamadığı seçim bölgelerinde, bir hafta sonra yeniden sandık başına gidiliyor ve bu ikinci turda en fazla oyu alan aday seçiliyor.

Fransa seçimlerinin dünya kamuoyunun üzerinde en fazla durduğu ve merakla beklediği en önemli konular arasında yer alması, kuşkusuz, bu seçimlerde komünist - sosyalist ittifakının iktidara gelme olasılığının yüksekliği nedeniyledir. Bu olasılığın gerçekleşmesi, yalnız Fransa'nın değil, tüm dünyanın ilerici, demokrat, barışsever güçlerinin emperyalizme indirdiği ağır bir darbe olacaktır. Bu nedenle başta ABD olmak üzere emperyalist güçler de böyle bir olasılığa karşı girişimleri yoğunlaştırmışlardır. Büyük tekelci sermaye bir yandan çeşitli biçimlerde seçimin ilerici güçler tarafından kazanılmaması için büyük çabalar harcarken, diğer yandan da Fransa dışına sermaye kaçırma çok hızlanmıştır.

Böyle bir olasılığın yüksekliği, emperyalizmin genel krizine bağlı olarak kapitalist sistemin en gelişmiş ülkelerinden olan Fransa'da derin bir bunalımın yaşanması, bunalımın her gün derinleşmesi, halk kitlelerinin yaşam güçlüklerinin fazlalaşması ve bu koşullarda başta işçi sınıfının partisi Fransız Komünist Partisi olmak üzere Fransa'nın tüm ilerici, demokratik güçlerinin mücadelelerinin geniş kitlelere mal edilebilmesi, bu mücadelede örgütlü birleşik gücün gerçekleştirilebilmesidir.

İlerici güçlerin örgütlü birliği 1972 yılında somut bir *Ortak Hükümet Programı* ile en üst düzeye ulaşmıştı.

Ortak program, Fransız toplumunun genel bunalım koşullarında somut bir değerlendirmesini yapıyor, toplumsal düzen ekonomik temellerinin böyle bir bunalıma düşülmesindeki sorumluluğunu gösteriyor ve çözüm yolu olarak kısa bir dönem içerisinde en büyük tekellerin kamulaştırılmasını, ekonomik yaşamın geniş halk kitlelerinin çıkarlarına göre yönlendirilmesini, toplumsal yaşamın ve kurumların demokratikleştirilmesini öngörüyordu.

Bu yapısıyla ortak hükümet programı çerçevesinde Fransız Komünist Partisi, Sosyalist Parti ve sol radikal hareketinin oluşturduğu «Sol Birlik», ilk defa 1973 yılında seçimlerde ittifak halinde katılmış, 1974 yılında ise cumhurbaşkanlığı seçimlerinde tek aday gösterip, oyların yüzde 49'unu elde etmişti. Daha sonra yapılan seçimler, Sol Birlik oylarının artmakta olduğunu gösteriyordu. Mart 1978 seçimleri için yapılan değerlendirmeler, Sol Birlik oylarının yüzde 53'e yaklaşacağını göstermektedir.

Ne var ki, iktidar yolunun açılması ile birlikte, 1972 ortak hükümet programının güncelleştirilmesi sorunu çıkınca Sol Birlik, bir ölçüde sarsılmıştır. 1972 yılından bu yana geçen gelişmeler, ortak programın özünün geçerliliğini ortadan kaldırmamakla birlikte, birçok önemli noktanın güncelleştirilmesi sorunu ortaya çıkarmıştır. Güncelleştirme amacıyla yapılan görüşmeler bir sonuç vermeyince Sol Birliği oluşturan partilerin 12 Mart seçimlerine ilk turda ayrı ayrı listelerle katılmaları durumu doğmuştur. Birinci turun sonuçlarına göre ikinci turda izlenecek politika yeniden saptanacaktır.

Sol Birlik karşısında sağ cepheyi oluşturan iktidar partilerinin de ilk bakışta belirli bir dağınıklık içerisinde olduğu ileri sürülebilir. Ancak sağ cephede tam bir bütünsellik olmamasının nedeni yalnızca görüş ayrılıkları değildir. Daha da ötesi, böyle bir ayrılık izlenimi, iktidardan hoşnut olmayan, oyunu nereye vereceği konusunda ise ikircikli olan seçmenlere, sağ içerisinde de toplumun gereksindiği değişimleri yapabilecek yedek güçler olduğuna inandırabilmek için yapay olarak da yaratılmaktadır. İkinci turda sağ cephe kuşkusuz tam bir bütünlük sağlayacaktır. Sol Birlik için ise, 2. turda oyların aynı bütünlüğü gösterebilmesi biraz daha güçtür. Komünist seçmenlerin kararlı ve disiplinli tavrına karşın, sosyalist ve sol radikal seçmenlerin, 2. turda eğer solun tek adayı komünist partili olursa, oylarını aynı disiplinle bu adaya vermediklerini daha önceki deneyimler göstermektedir.

Bu durumun, en fazla komünistlerin zararına olduğu gibi, sol birliğin de iktidara gelme şansını azalttığı açıktır. Ancak gelişmelere yalnızca bir seçim aritmetiği ve hükümet kurabilecek bir çoğunluk sağlama sorunu olarak bakılamaz. Fransa işçi sınıfı ve emekçileri için olduğu gibi, dünyanın tüm ilerici demokratik ve barışçı güçlerinin sorunlara bakışı, elbette yalnızca seçimi kazanmak gibi bir değerlendirmeye bağlanamaz. Fransız Komünist Partisi de sorunlara bu açıdan bakmadığı, birlik ve iktidar sorununa yalnızca seçim kazanma hesaplarıyla yaklaşmadığı için ortak programın güncelleştirilmesi konusunda tutumunu bazı vazgeçilmez ilkelere dayandırmaktadır. FKP'nin uğrunda mücadele ettiği birlik, mevcut kapitalist düzenin şu veya bu biçimde devamına olanak tanımayacak, demokrasiyi doğal sonucu olan sosyalizme ulaştırmaya yardımcı olacak bir hükümet programı üzerinde anlaşmış bir birliktir. FKP için ortak programın amacı, «emekçilerin çıkarları doğrultusunda, sosyal ilerleme, ekonomik ve politik demokrasi, ulusal bağımsızlık, barış ve silahsızlanmayı» sağlayabilecek, Fransa halkının yaşam koşullarını köklü olarak değiştirebilecek «yeni bir politikanın» *hükümet politikası* haline gelmesidir.

Bu nedenle, kamulaştırılacak dev tekelci şirketlerin sayısının ortak programın imzalandığı 1972 yılından bu yana gerçekleşen değişimleri de gözönüne alarak arttırılmasını istemektedir. Sosyalist Parti ise güncelleştirmeye karşı olmamakla beraber bu kamulaştırmaların çok sınırlı tutulmasından yanadır. Bu farklı iki yaklaşımın arkasında yatan, FKP'nin mevcut toplum düzenini değiştirerek daha ileri bir aşamaya götürmek, kapitalist üretim süreçlerini kırmak için mücadelesi; Sosyalist Parti'nin ise mevcut üretim süreçlerine dokunmadan bu süreçler içinde köklü olmayan bazı değişikliklerle emekçilerin taleplerinin çarpıtılması düşüncesidir.

Bu farklı yaklaşımlar Fransa'nın tüm emekçileri için olduğu gibi dünya işçi sınıfı hareketi içinde birçok yönden öğretici olmaktadır. Sol Birlik politikası ile yeniden güçlenen Sosyalist Parti içinde sosyal demokrasinin iki yönü bütün açıklığı ile görülmektedir. Sınıfsal işbirliği yanlısı sosyal demokratlar, gerek Sosyalist Parti'nin güçlenmesi ve hükümet olmaya yaklaşması, gerekse tekelci sermayenin girişimleriyle Sol Birlik dışında da kendilerine hükümet olma ışığının yakıldığını görmeleri nedeniyle, Sol Birlik ve ortak hükümet programının özünü boşaltma girişimlerinde bulunmaktadırlar. İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi ise, birlik ve iktidar sorununa yaklaşımını salt seçim hesapları ile yapmadığını; halkın köklü demokratik değişimler özlemine cevap verecek somut bir programa dayanmaması halinde birlikten yana olmadığını gösterecek «her ne pahasına olursa olsun bir birliği» sürdürmeye yanaşmamaktadır.

Ancak «birlik», FKP için, kuruluşunda olduğu gibi şimdi de bir amaç ve mücadele demektir. FKP'nin birlik için mücadeleyi terketmesi beklenmemelidir. FKP, tüm ilerici güçlerin birliği için mücadelesini sürdürmeye kararlı olduğunu her zaman belirtmiştir ve Sol Birlik içindeki ortaklarıyla görüşmelere her zaman açık ve hazırdır. Fakat birlik somut bir mücadele sorunu olduğundan, FKP, Sol Birlik içinde çıkan sorunlarda emekçi kitlelerin kesin kararı vereceklerini bilerek, çalışmalarını, eylemlerini bu tabana yöneltmekte, sorunları bütün açıklıkları ile somut olarak ortaya koymakta, Sol Birlik içindeki anlaşmazlık noktalarını kitlelerin karşısında, meydanlarda, fabrikalarda, okullarda her alanda tartışmakta, kitle desteği sağlamaktadır. Bu nedenle Sol Birlik'in geleceği için karamsar olmaya da neden yoktur. Bu kararlı mücadele, bugün için seçimlerin sonuçları açısından olduğu gibi, Sol Birlik'in özü boşaltılmadan devam edebilmesi için de en büyük güvencedir.

ÇARK BAŞAK / Türkiye İşçi Partisi Merkez Yayın Organı / Sahibi: Türkiye İşçi Partisi adına Behice BORAN / Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Gündüz MUTLUAY / Ayda bir yayınlanır / Yönetim yeri: TİP Genel Merkezi, Nur'u Ziya Sokak 17/5 Tünel - İSTANBUL Tel.: 45 92 01 / Abone: 12 sayı için 60.— TL. Yurtdışı: 120.— TL. / Dizgi-Tertip-Baskı: KENT Basımevi / Son Baskı Tarihi: 20-3-1978 / Cilt: Dostlar Mücell.thanesi Tel.: 26 31 23